

New York Times Bestseller

Icebreaker

A Maple Hills Novel

ไอซ์เบรกเกอร์

HANNAH GRACE

เจนจิรา เสรีโยธิน แปล

Icebreaker

HANNAH GRACE

ไอซ์เบรกเกอร์

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธิดารา

ผู้เขียน : Hannah Grace

ภาพ : Prince's Collection

ผู้แปล : เจนจิรา เสรีโยธิน

บรรณาธิการบริหาร

ลัจจะ จรัสรุ่งรวีวร, อรรถณพ ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ฅธิกุล

ออกแบบปก

ชวรินทร์ รัตนะ

จัดรูปเล่ม

ถมทวานิตย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

เกษรา พรวิวัฒน์มงคล, พรธรัตน์ ชูราษี

ประสานงานการผลิต

สุรีย์รัตน์ จิ๋ว, นัทรดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ระพีพัฒน์ โทจำปา

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชันแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท ดี.เค. ปรีนติ้ง จำกัด

441/56 หมู่ 2 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ

จ.สมุทรปราการ 10560

โทรศัพท์ 0-2115-9105

โทรสาร 0-2115-9044

ไอซ์เบรกเกอร์

Copyright © 2023. ICEBREAKER

by Hannah Grace.

Rights arranged with Brower Literary & Management, Inc., through Little Rainbow Agency, Thailand. Thai translation copyright

© 2024 by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากนี้จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการและนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

E-book : กุมภาพันธ์ 2568

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Hannah Grace

ไอซ์เบรกเกอร์

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2568.

464 หน้า

1. เจนจิรา เสรีโยธิน (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

ISBN 885-916-101-128-6

ราคา 420 บาท

by SCGP

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ เราได้พบกันเป็นครั้งแรก จึงขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกันก่อนนะคะ
พวกเรา สำนักพิมพ์ซันเด Sunda Publishing เกิดมาพร้อมจุดประสงค์
เล็กๆ ค่ะ จุดประสงค์นั้นคือ อยากรวบรวมหนังสือโรมานซ์

เราคิดว่า หนังสือโรมานซ์ดีๆ ที่เป็นเวอร์ชันแปลไทย ยังมีให้อ่านกันน้อย
เหลือเกิน ทั้งที่มีต้นฉบับดีๆ อยู่มากมาย และสำหรับพวกเรา ความโรมานซ์อยู่
ในดีเอ็นเอ จนบางครั้ง เราได้อ่านงานที่ดีๆ น่าสนใจ แล้วก็อยากจะแชร์ให้ทุกคน
ได้ใจเต้นแรง ยิ้มกว้าง และอิมเมจในทุกหน้ากระดากไปด้วยกัน

นั่นคือที่มา และ Icebreaker ของคุณ Hannah Grace ก็เป็นเล่มแรก
ที่เราอยากนำเสนอกับทุกคนมาก มากแบบ ก. ไก่ล้านตัวค่ะ

ครั้งแรกที่ได้อ่าน ตาของพวกเราเป็นประกายวิ้งวับ ส่วนในใจก็คิดว่า
Icebreaker จะพาให้ทุกคนมีความสุข ได้ยิ้มตาม ได้หัวเราะ จากเรื่องราวที่เต็ม
ไปด้วยความอบอุ่น ทำใจให้เต้นแรง และตัวละครที่ทุกคนจะต้องหลงรัก ไม่ว่าจะ
ชอบเรื่องราวโรแมนติกที่ซบซ้อน หรือมิตรภาพที่ทำให้หัวใจยิ้มได้

ที่สำคัญเมื่อผลงานถูกแปลโดยนักแปลมากฝีมืออย่างคุณเจน เจนจิรา
เสรีโยธิน จนเราได้อ่านฉบับแปลภาษาไทยทั้งหมด เรายิ่งมั่นใจขึ้นว่า เล่มนี้ดีต่อใจ
อย่างแน่นอน

สำหรับ Icebreaker จะเป็นเล่มแรกจากชุดสามเล่มใน UCMH (เมเปิล

ฮิลส์ซีรีส์) เป็นเรื่องราวของเนธานกับตันทิมไอซ์ฮอกกี้สุดหล่อ และอนาสตาเซีย นักกีฬาสเกตลีลาที่ไฝฝืนอยากเป็นทีมชาติสหรัฐฯ ความรักของทั้งคู่เริ่มจากความไม่ถูกชะตากัน แต่ด้วยเหตุมากมาย ทำให้ทั้งคู่ต้องพบกันและสลัดกันไม่หลุด จนในที่สุดก็... ต้องไปติดตามต่อในเล่มแล้วละค่ะ

พวกเราต้องขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ที่เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มาร่วมสร้างความทรงจำอันงดงามไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

Sundae Publishing

คำนำผู้แปล

โลกมันร้อนนัก ต้องหนีไปหาที่เย็นๆ เช่น ลานสเก็ต เป็นต้น

ตอนได้รับการติดต่อให้แปลเรื่องนี้ ขอสารภาพว่าไม่ได้หาข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือเลย โดนป้ายยาจาก บ.ก. ล้วนๆ กับเห็นปกก็นึกว่าเป็น Young Adult ใสๆ เกี่ยวกับชีวิตวัยรุ่นมหาวิทยาลัย ตัวเอกเล่นกีฬา มุ่งมั่นฝึกซ้อม มีความรักพอกรุบกริบ เป็นตัวอย่างที่ดีให้เยาวชน เหมือนมังงะญี่ปุ่นประมาณพรินซ์ออฟเทนนิสอะไรทำนองนั้น จึงตกปากรับคำไป

พอแปลไปสักพักก็ตาสว่าง เฮ้ย นี่มัน Fifty Shades ภาคเด็กมหาวิทยาลัยชัดๆ ไม่ใช่แนวถนัดเลย (จริงๆ) หูดหวิดจะเทหลายรอบ แต่ต้องยกความดีให้ บ.ก.บอสล้วนๆ ที่ให้เกียรติ ให้โอกาส ให้กำลังใจ เชื้อมัน และอดทน (รอ) กับนักแปลจับจดคนนี้

Icebreaker จัดว่าเป็นนิยายโรมานซ์สบายสมองและสบายใจ แต่มีประเด็นน่าสนใจหลายอย่าง เช่น วัฒนธรรมอเมริกันที่เชิดชูนักกีฬา สถานะของนักกีฬาในสังคมอเมริกันถือว่ามียศสิทธิ์มาก คนที่จะก้าวไปถึงจุดสูงสุดได้ต้องผ่านการซ้อมอย่างหนัก และต้องอาศัยทรัพยากรมากมาย ทั้งเวลาและเงิน นักกีฬาส่วนใหญ่จึงมาจากครอบครัวร่ำรวย เช่น เนทและแอรอน ในขณะที่เดียวกัน กีฬาก็เป็นโอกาสให้ชนชั้นกลางและชั้นล่างได้เปลี่ยนสถานะและมีตัวตน เช่น อนาสตาเซียและรัส หนังสือยังพาเราให้ไปเห็น “รางวัล” และ “บทลงโทษ” ของอภิลิทธินั้น

เนื่องจากเป็นโรมานซ์ พระเอกจึงทิ้งหล่อ รวย และแสนดีตามสูตร นางเอกสวย แกร่ง สู้คน และเราจะได้เห็นความสัมพันธ์สุดฟิน “ที่ดีต่อสุขภาพ” ไม่ดับฟังอย่างแน่นอน

ผู้แปลปรารถนาเสมอว่า หนังสือที่ผู้อ่านประทับใจที่สุดสำหรับตัวเอง หลังจากขัดหลังแข็งแปลออกมา จะสร้างความสุขให้แก่ผู้อ่าน รวมทั้งให้คำตอบหรือถามคำถามบางอย่างไปพร้อมๆ กัน

ขอรับรองว่า Icebreaker คือหนังสือเล่มนั้น

ความฟินกินไม่ได้ แต่ก็ทำให้มีความสุขเล็กๆ

และนั่นคือเหตุผลที่เราอมตื้นขึ้นมาอีกหนึ่งในโลกบ้าง ไบน์

เจนจิรา เสรีโยธิน

สำหรับเอริน ไคลีย์ และรีเบคกา

ขอบคุณที่ไว้วางใจฉัน
หนังสือเล่มนี้สำหรับพวกเธอ

เพลงฮิต

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03:29
TALKING BODY TOVE LO	03:58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF DUA LIPA	03:38
ENERGY TYLA JANE	03:20
MOTIVATION NORMANI	03:14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06:17
NEEDY ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKIN SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03:14
CAN I KEHLANI	02:48

“สเกตเป็นสิ่งที่ฉันสามารถทุ่มเทจิตใจ
และวิญญาณเข้าไปได้”

-เป็กกี้ เฟลมมิ่ง

Icebreaker

บทที่ 1

อนาสตาเซีย

“อีกครั้ง อนาสตาเซีย!”

ถ้าฉันได้ยินคำว่า อีกครั้งและอนาสตาเซีย ในประโยคเดียวกันอีกครั้งเดียว เชื่อเถอะว่า ฉันต้องสติแตกแน่นอน

สติของฉันใกล้จะแตกเป็นเสี่ยงๆ ตั้งแต่ตื่นเช้ามาพร้อมอาการเมาค้าง ที่ส่งตรงจากนรก สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการในตอนนี่ก็คือ การถูกจิกกัดจากโค้ช ออเบรย์ เบรดี

ฉันพยายามสะกดความรำคาญไว้ เหมือนกับการซ้อมแทบทุกครั้ง การซ้อมที่โค้ชถือเป็นการฝึกในการผลักดันฉันให้ก้าวข้ามขีดจำกัด ฉันพยายามบอกตัวเองว่าเพราะความทุ่มเทเธอจึงประสบความสำเร็จในอาชีพโค้ช ฉันเลยตัดสินใจว่า การขว้างรองเท้าสเก็ตใส่เธอควรอยู่แค่ในจินตนาการเท่านั้น

“แหละแหละมากเลย สตาส!” โค้ชตะโกนขณะที่เราสเก็ตผ่านเธอ “แหละแหละแบบนี้ไม่มีทางได้เหรียญหรอก!”

เมื่อที่ฉันพูดว่าจะไม่ขว้างรองเท้าสเก็ตใส่เธอเธอ

“เอาน่า อนาสตาเซีย ลองพยายามดูก่อน” แอรอนหัวเราะคิกคักและแลบลิ้นใส่เมื่อฉันส่งสายตาเย็นชากลับไป

แอรอน คาร์โลส เป็นนักสเก็ตลีลาชายที่เก่งที่สุดของมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย เมเปิลฮิลล์ ตอนฉันได้รับการเสนอชื่อให้เรียนที่ยูซีเอ็มเอช* เพียง

*ชื่อย่อของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

คนเดียว แต่คู่สเกตของฉันพลาดโอกาสนั้นไป นับเป็นโชคดีที่แอรอนได้รับการเสนอชื่อ เราจึงจับคู่กันแทน ปีนี้เป็นปีที่สามที่เราสเกตด้วยกัน และเป็นปีที่สามของการโดนโค้ชไล่เตะกันมาด้วยกัน

ฉันมีทฤษฎีที่น่าสนใจที่ว่าโค้ชขอเบเรย์เป็นสายลับไซเวียต แน่นนอน มันไม่มีหลักฐานใดๆ และทฤษฎีนี้ก็ไม่มีเหตุผลอันน่าเชื่อถือ หรือว่ากันตามจริง ไม่มีเหตุผลรองรับเลยด้วยซ้ำ แต่บางครั้งเวลาที่โค้ชตะโกนให้ฉันยัดหลังหรือเชิดคางขึ้น ฉันสาบานได้เลยว่า มันมีสำเนียงรัสเซียหลุดมา

ซึ่งถือว่าเป็นผิดปกติ สำหรับหญิงสาวจากฟิลิปปินส์ รัฐมอนแทนา

สมัยรุ่งโรจน์ สหાયเบรดีเป็นซูเปอร์สตาร์สเกตลีลา หรือแม้แต่ตอนนี้ การเคลื่อนไหวของเธอก็ยังนุ่มนวลและพลิ้วไหว เธอสเกตได้งามสง่าจนแทบไม่น่าเชื่อว่า เธอจะตะโกนได้ดังขนาดนี้

ผมหงอกของเธอมักถูกรวบตึงเป็นมวยแน่น เน้นโหนกแก้มสูง เธอมักใส่เสื้อโค้ตขนสัตว์เทียมสีดำอันเป็นเอกลักษณ์ไว้ตลอดเวลา แอรอนชอบพูดติดตลกว่า โค้ชซ่อนความลับทั้งหมดไว้ในนั้น

มีข่าวซุบซิบว่าโค้ชควรจะไปโอลิมปิกกับไวแอตต์คู่ของเธอ แต่เพราะไวแอตต์กับเธอฝึกท่ายกตัวบ่อยเกินไป สุดท้ายเธอก็ได้ทากรมาแทนเหรียญทอง นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเธอจึงอารมณ์เสียตั้งแต่ตอนที่เริ่มเป็นโค้ชเมื่อสี่สิบห้าปีที่แล้ว

เสียงเพลง “แคลเลอร์ เดอ ลูน” ค่อยๆ แผ่ลงเมื่อแอรอนกับฉันจบการฝึกประจำวัน เราหายใจหอบขณะที่ยกแขนขิดติดกัน ในที่สุดเมื่อได้ยินเสียงปรบมือ เราจึงแยกจากกันและสเกตไปทางโค้ช นั่นดูจะเป็นที่มาสำหรับอาการปวดหัวครั้งต่อไปของฉันอย่างไม่ต้องสงสัย

ฉันยังไม่ทันจะหยุดยืนให้หนึ่ง ตอนดวงตาสีเขียวของโค้ชจ้องมาที่ฉันและหรีตา “เมื่อไรเธอจะกระโดดทำลิตซ์* ได้ ถ้ายังไม่ได้ เราต้องตัดมันออกจากโปรแกรม

*Lutz ทำกระโดดทวนเข็มนาฬิกาโดยใช้ปลายเท้า ตั้งชื่อตาม Alois Lutz นักสเกตชาวออสเตรีย ถือเป็นท่าที่มีคะแนนพื้นฐานประจำท่าสูงที่สุดในจำนวนท่าของการกระโดดโดยใช้ปลายเท้าหรือ Toe Jump

ฝึกยึดเยื้อนี้สักที”

นอกจากโค้ชเบรดีแล้ว การกระโดดท่าลัดซ์หมุนตัวสี่รอบให้สำเร็จโดยไม่ล้ม ก็น่าเข้าคือหายนะของชีวิตฉัน พระเจ้ารู้ดีว่าฉันฝึกมานานขนาดไหน แต่ฉันก็ยังกระโดดได้ไม่สมบูรณ์แบบ ขณะที่แอรอนกระโดดทำนี้ได้อย่างไรที่นั่นคือเหตุผลที่ฉันต้องไปโน้มน้าวนักออกแบบท่าให้บรรจุมันไว้ในรายการฝึกประจำวันของเรา

ความอวดดีเป็นเรื่องงี่เง่า และมันยังเป็นเรื่องที่ยิ่งงี่เง่าได้อย่างเหลือเชื่อในการเล่นสเกตลีลา เพราะเมื่อทำพลาด เราต้องล้มหน้ากระแทกพื้นน้ำแข็ง แต่ฉันยอมล้มหน้าทีมดึกว่าต้องมาเห็นสีหน้าน่ารำคาญแกล้งทำเป็นผิดหวังปลอม ๆ ของแอรอน สีหน้าที่เขาชอบทำเวลามีคนบอกว่าเราจะตัดทำนี้ออก

“ใกล้จะทำได้แล้วค่ะ โค้ช” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นที่ฟังดูปลอมมาก “ฉันเกือบจะทำได้แล้ว มันยังไม่ค่อยสมบูรณ์แบบ แต่ฉันจะฝึกต่อไปค่ะ”

มันเป็นคำโกหกเล็กๆ น้อยๆ ฉันเกือบจะทำได้แล้ว แต่มันมีสิ่งที่คุณลืมบอกไปคือ ฉันเกือบจะทำได้เฉพาะตอนไม่ได้อยู่บนน้ำแข็ง และมีอุปกรณ์ช่วยเท่านั้น

“เธอเกือบจะทำได้แล้วครับ” แอรอนช่วยโกหกพร้อมกับโอบไหล่ฉัน “แค่ต้องใช้เวลาอีกหน่อยนะครับ โค้ชเอปี”

เป็นเรื่องดีที่แอรอนเข้าข้างฉันและแสดงให้เห็นว่าเราสามัคคีกันต่อหน้าเคซีบี ออเบรย์ แต่พออยู่กันตามลำพังเขาก็กลับบอกว่า ทางเดียวที่ฉันจะทำทำนี้ได้ คือฉันจะต้องเริ่มใช้สารกระตุ้นและสร้างเครื่องย้อนเวลา เพื่อนำร่างบอบบางกลับคืนมา

โค้ชพิมพ์บางอย่างที่เราไม่ได้ยินและโบกมือไล่เราอย่างไม่ใส่ใจ “เธอสองคนกลับมาที่นี่พรุ่งนี้ และถ้าพวกเธอไม่เม้าค่างมาทั้งคู่ก็จะดีมาก ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าการไปหาอะโรกินที่ร้านเคนนิสก่อนซ้อม มันไม่ได้ช่วยให้พวกเธอคนใดคนหนึ่งเข้าทีมโอลิมปิกได้ เข้าใจใช่ไหม”

เวรแล้ว “ค่ะ/ครับโค้ช” เราพูดพร้อมกัน

เมื่อออกจากห้องล็อกเกอร์ แอรอนรอฉันอยู่ตรงลิโอบบี้ กำลังจ้องโทรศัพท์

“ฉันบอกแล้วว่าโค้ชต้องรู้” ฉันคำรามและเหวี่ยงกระเป๋ากระแทกใส่ท้องของเขา “ฉันไม่ได้กินอะไรสักหน่อย!”

เขาร้องเมื่อถูกกระแทก ดึงกระเป่าออกจากมือของฉันแล้วเหวี่ยงมันข้ามไหล่ “ผู้หญิงคนนั้นจมูกยังกับหมาล่าเนื้อ”

เช่นเดียวกับเรื่องอื่นในชีวิต การเล่นเกมจะง่ายกว่ามากเมื่อคุณเป็นผู้ชาย เพราะจะไม่มีใครอึดคุณและเหวี่ยงคุณข้ามห้องวันละสองครั้ง

ตอนอยู่ปีหนึ่ง น้ำหนักของฉันขึ้นมาสิบห้าปอนด์ (ประมาณเจ็ดกิโลกรัม) ตามแบบฉบับของนักศึกษาปีหนึ่งทั่วไป อันที่จริงเรียกว่าขึ้นมาห้าปอนด์จะดีกว่า (ประมาณสองกิโลกรัม) แต่แอรอนบอกว่าฉันหนักจนยกไม่ไหวแล้ว นับตั้งแต่นั้น น้ำหนักของฉันจึงไม่เพิ่มขึ้นอีกเลยแม้แต่ขีดเดียว

ฉันพยายามกินตามแผนโภชนาการที่วางไว้อย่างเคร่งครัด และไปร่วมงานปาร์ตี้เป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้เป็นบ้า วันเกิดครบยี่สิบเอ็ดปีของเพื่อนสนิทฉันเมื่อวานนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ผ่อนคลาย แม้มันจะหมายถึงการทำทายโค้ชเบรดีด้วยอาการเมาค้างก็ตาม

เราขึ้นรถจีวากันคันใหม่ของแอรอน ซึ่งเป็นของขวัญแสดงความรู้สึกผิดซึ้นล่าสุดจากพ่อผู้นอกใจแต่ร่ำรวยของเขา แล้วมุ่งหน้ากลับบ้าน ตอนปลายปีแรกของมหาวิทยาลัย แอรอนกับฉันตัดสินใจว่า มันคงจะดีถ้าเราอยู่บ้านเดียวกัน นั่นรวมถึงโลล่า เพื่อนสนิทของฉัน เพราะตารางเวลาของเราคล้ายกัน และชีวิตของเราที่ล้วนวนเวียนอยู่กับการเล่นเกม ดังนั้นการอยู่ด้วยกันจึงสมเหตุสมผล

แอรอนเลี้ยวเข้าสู่মেবেলেเวนิว เขาหันมามองดูฉันกำลังรื้อกระเป่าเงินหาสมบัติที่มีค่ามากที่สุด “สมุดแพลนเนอร์บอกว่าเธอจะทำอะไรคืนนี้”

ฉันกลอกตาโดยไม่สนใจน้ำเสียงล้อเลียนของเขา “มีเซ็กส์นี่”

“อู๋ย” เขาร้อง จมูกย่นขณะทำหน้าบูดบึ้ง “แค่เธอวางแผนว่าจะนอนกับกินข้าวก็โหม่งนี้ก็เพียงพอแล้ว เดี่ยวนี้เธอต้องวางแผนเรื่องมีเซ็กส์ด้วยอะ”

อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โกหกเรื่องการนอนและกิน ทุกนาที่ในชีวิตฉันถูกกำหนดไว้อย่างละเอียดด้วยสมุดแพลนเนอร์ ซึ่งเพื่อน ๆ ของฉันเห็นว่ามันตลกและประหลาด ฉันต้องบอกก่อนว่า ฉันอาจจะยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า คนบ้าการควบคุม แต่ฉันก็ชอบที่จะควบคุมทุกอย่างให้เป็นไปตามต้องการ

ซึ่งมันต่างกันแน่นอน

ฉันยกไหล่ ชมความอยากที่จะทำให้แอรอนเห็นว่าฉันแตกต่างจากเขา อย่างน้อยฉันก็ได้มีเช็กลิสต์บ้าง “ไรอันเป็นคนยุ่ง ส่วนฉันก็ยังยุ่ง ฉันเลยอยากจะทำเขาให้ได้มากที่สุดก่อนจะเข้าสู่ฤดูแข่งขันบาสเกตบอล”

ไรอัน รอทเวล เป็นนักกีฬาที่สมบูรณ์แบบ สูงหกฟุตหกนิ้ว เป็นตัวทำคะแนนและกัปตันทีมบาสเกตบอลของยูซีเอ็มเอช เขาเป็นคนที่จริงจังกับกีฬาของตนเอง เหมือนกับฉัน ทำให้เรามีความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัดที่ลงตัว ข้อดีเพิ่มเติมคือเขาเป็นผู้ชายที่น่ารักที่สุด นอกจากเรื่องเช็กลิสต์ที่เราได้ผลประโยชน์ร่วมกันแล้ว เราก็เลยกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไปด้วย

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอยังนอนกับหมอนนอนอยู่ แบบว่า เขาตัวใหญ่กว่าเธอตั่งสองเท่านะ แล้วเขาไม่ทับเธอแบนแต่ดีแต่เธออ ไม่สิ เดี่ยว ฉันไม่อยากจะรู้”

“ฉันรู้ว่าเขาตัวใหญ่” ฉันหัวเราะคิกคัก บีบแก้มเขาจนเขาปิดมือฉันออก “แต่นั้นแหละคือประเด็น”

คนส่วนใหญ่คิดว่าแอรอนกับฉันเป็นมากกว่าเพื่อน แต่ที่จริงแล้วเราเป็นเหมือนพี่น้องกันมากกว่า ไม่ใช่ว่าเขาไม่หล่อละ แค่เราไม่เคยมีความรู้สึกเชิงชู้สาวต่อกันเท่านั้นเอง

แอรอนสูงกว่าฉันและผมมเพรียวในแบบฉบับของนักเดิน เขามาพร้อมกับรูปร่างกระชับที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ผมสีดำตัดสีน้ำตาลตลอดเวลา และฉันสาบานได้เลยว่าเขาปิดมาสคร่า เพราะดวงตาสีฟ้าของเขามักจะถูกล้อมด้วยขนตาสีเข้มชวนอิจฉาที่ตัดกับผิวสีซีดของเขาอย่างชัดเจน

“ฉันซักจะรับรู้ชีวิตเช็กลิสต์ของเธออย่างเป็นทางการมากไปแล้ว อนาคตาเสีย”

แอรอนตัดสินใจไม่ถูกว่าเขาควรชอบไรอันหรือไม่ บางครั้งเขาก็เป็นมิตรกันดีและไรอันก็ได้เห็นแอรอนแบบที่ฉันเห็น คือเป็นคนสนุกสนานและน่ารัก คุณคงคิดว่าไรอันอาจไม่ถูกกับแอรอนเป็นการส่วนตัวหรืออะไรทำนองนั้น แต่ที่จริงแล้วถึงแม้แอรอนจะเป็นคนห้วน กระด้าง และคาดเดาไม่ได้ ไรอันก็มักจะไม่ใช่ใจและจะคอยบอกฉันว่าไม่ต้องกังวลกับมัน

“ฉันสัญญาว่าจะไม่พูดเรื่องนี้ ถ้าเธอสัญญาว่าจะไปส่งฉันที่บ้านไรอันทีหลัง”
เขานิ่งคิดไปประมาณหนึ่งนาทีแล้วตอบ “โอเค ตกลง”

โลล่าเงยหน้าขึ้นจากสลัดที่เธอกำลังจ้วงมันอย่างรุนแรง “ฉันขอบอกเลยว่ายาย
โอลิเวีย แอบบอดต้องดูใจของใครสักคนถึงได้บอณาเป็นปีที่สามติดต่อกัน”

ฉันสะดุ้งกับคำหยาบของเธอ แต่ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้หมายความอย่างนั้นจริงๆ
เข้านี้จิตใจเธอเปราะบางหลังจากชุดแอลกอฮอล์ไปมากมายในคืนวันเกิด วันนี้จึง
ไม่ใช่วันดีของโลล่าที่จะมารับรู้ว่า เธอไม่ได้เป็นตัวแสดงในบทที่อยากได้

ฉันดูละครทุกเรื่องตลอดสองปีที่ผ่านมา และโลกก็รู้ดีเหมือนฉันว่าโอลิเวีย
เป็นนักแสดงที่มีพรสวรรค์โดดเด่น

“เขามีพรสวรรค์เฉยๆ ไม่ได้เธอ แบบไม่ต้องดูใจของใครไม่ได้เธอ”

“อนาสตาเซีย เธอช่วยปล่อยให้ฉันเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยสักห้านาทีแล้วทำ
เป็นไม่รู้ว่ายายนั่นเก่งกว่าฉันจะได้ไหม”

แอร์อนทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างฉันแล้วเอื้อมมือไปหยิบแคร่รถแตงหนึ่งจาก
จาน “เรากำลังคิดเล็กคิดน้อยเรื่องอะไรกันเธอ”

“โอลิเวีย แอบบอด” โลล่าและฉันตอบพร้อมกัน แต่น้ำเสียงของเธอแสดงความ
เกลียดชังออกมาได้อย่างชัดเจน

“เธอสวยนะ อาจเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในมหาวิทยาลัยเลยก็ได้” เขาพูด
อย่างไม่ใส่ใจและไม่สนใจเลยว่าโลล่าจะอ้าปากค้างไปถึงไหน “ยังโสดหรือเปล่า”

“ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไง นางไม่คุยกับใครเลย ยายนั่นรอนเข้ามาโอบบพที่
ฉันอยากได้แล้วก็กลับกลายเป็นมนุษย์ประหลาดต่อไป”

โลล่าเรียนศิลปะการแสดง มันต้องมีกฎที่ถูกแอบเขียนเอาไว้แน่นอนว่า
เราต้องมีบุคลิกจุดฉาด เพราะทุกคนที่ฉันเคยเจอในวิชาเอกของโลล่าก็จะเหมือน
กันกับเธอ คือ ต่อสู้แย่งแสงกันจนน่าเหนื่อยหน่าย ขนาดฉันเป็นคนดูยังเหนื่อย
แทน แต่โอลิเวียกลับเป็นคนเก็บตัว และดูเหมือนว่าฉันจะทำให้คนไม่ค่อยชอบเธอ
เพราะอะไรก็ 모르

“เสียใจด้วยนะโลลล์ แต่มีครั้งต่อไปเสมอ” ฉันปลอบ เราทั้งคู่รู้ว่ามันไม่ได้มีความหมายอะไร แต่เธอก็ส่งจูบให้ฉันอยู่ดี “ถ้ามันจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นฉันเองก็ยังกระโดดทำลัดขังไม่ได้ ไค้กำลังจะจัดการกับมันและเนเรเทศฉันไปไซบีเรีย”

“ไม่ละ อย่างนี้เธอก็จบต่ออย่างเป็นทางการสิ แล้วเธอจะเหยียบลงไปในลานน้ำแข็งอีกได้ยังไง” เธอยิ้มกว้างพร้อมกับดวงตาเป็นประกายเมื่อฉันทำหน้าที่ใส่ “เธอต้องทำได้แน่ ที่รัก เธอฝึกหนักจะตาย” ดวงตาของเธอจ้องไปยังแอร์อนที่กำลังโถกโทรศัพทโดยไม่สนใจบทสนทนาของเรา “เฮ้ เจ้าหญิงน้ำแข็ง! นายจะช่วยฉันเรื่องนี้ไหม”

“หา โทษที อ้อ ไซ เธอก็สวยเหมือนกัน โล”

ฉันแปลกใจที่ไม่เห็นควันพุ่งออกจากหูของโลล่า ตอนเธอตะโกนใส่เขาที่ไม่ตั้งใจฟังเธอ

ฉันค่อยๆ ปลีกตัวกลับห้องนอน พยายามไม่ดึงดูความสนใจมาที่ตัวเอง เพราะมันจะทำให้ฉันต้องติดอยู่ท่ามกลางเพลิงแห่งความขัดแย้งของทั้งคู่ การอยู่กับแอร์อนและโลลล่าก็เหมือนกับการอยู่กับพี่น้องที่ทุกคนต่างแย่งกันอยากจะเป็นลูกคนเดียว

แอร์อนเหมือนกับฉันเพราะเขาเป็นลูกคนเดียว เป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของพ่อแม่ชาวมิดเวสต์วัยชรา ที่พยายามรักษาชีวิตคู่อันง่อนแง่นเอาไว้อย่างเต็มที่ การได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นหลังจากเป็นความภาคภูมิใจและความสุขหนึ่งเดียวของพ่อแม่มาตลอดสิบแปดปี ถือเป็นความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่สำหรับเขา และสำหรับเรา ผู้ต้องอยู่ร่วมกันกับเขาและอารมณ์อันแปรปรวนของเขา

ตอนนี้พ่อของแอร์อนไม่ได้อยู่ในชิคาโก ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ของเขาไม่ค่อยดีนัก เรามักจะรู้เสมอว่าเมื่อไรที่พวกเขามีปัญหากัน นั่นเพราะว่ามันจะเป็นตอนที่แอร์อนได้รับของขวัญที่ไร้สาระและราคาแพงอย่างน่ารังเกียจมา

ดังเช่น เจ้ารถจีวากันนี่ เป็นต้น

ตรงข้ามกับเราสองคน โลลล่ามาจากครอบครัวใหญ่ ด้วยความที่เธออายุน้อยที่สุดและเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว นั่นทำให้เธอเป็นที่หนึ่งในบ้าน และดูเหมือนมัน

จะไม่ใช่ปัญหาเลยที่เธอจัดการแอร์อนได้อยู่หมด

ฉันยังคงลี้ภัยอยู่ในห้องเมื่อโทรศัพท์ดัง และมีชื่อของไรอันบนหน้าจอ

ไรอัน

พวกลูกกัมมอยากจัดปาร์ตี้คืนนี้ ฉันไปหาเธอแทนได้ไหม

ตอนแรกพวกนั้นจะไปงานปลูกใจอะไรสักอย่าง

แต่ตอนนี้ฉันจะอยู่หอ

แต่ฉันอยากอยู่กับเธอสองคน

ได้สิ แต่มีเพื่อนๆ อยู่ด้วย

คงต้องเจียบๆ นะ...

อา

เธอนั้นแหละควรบอกตัวเองอย่างนั้น

ตอนนี้ว่างไหม

ว่าง มาเลย

กำลังไป เดี๋ยวเอาขนมไปให้

“เฮ้ ทุกคน คินดีกันแล้วนะ” ฉันร้องถามอย่างระมัดระวังขณะเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องนั่งเล่น ทั้งคู่กำลังตั้งใจดูซีรีส์คริมีนอลมายด์ที่เอามาฉายใหม่ในทีวี แล้วฉันก็ได้รับคำตอบแบบเบาๆ ว่า “อืม” เพื่อบอกให้รู้ว่าฉันสามารถเข้าไปใกล้ทั้งคู่ได้อย่างปลอดภัย

ฉันโน้มตัวข้ามโซฟาไปหยิบบิ๊อปคอร์นกำมือหนึ่งจากซามระหว่างพวกเขา และคิดในใจว่า ต้องจดมันเพิ่มลงในแพลนเนอร์ตรงช่องบันทึกรายการอาหารตอนกลับถึงห้อง “ทีมบาสเกตบอลกำลังจัดงานปาร์ตี้ ฉันเลยอยากรู้ว่า—”

“ว่าเราจะไปกับเธอได้ไหม” แอร์อนขัดจังหวะ ฟังดูมีความหวังอย่างไม่ค่อยเป็นตัวเขาเท่าไร

“ไม่ใช่เธอ”

โลล่าห่มนตัวมามองหน้าฉัน ผมหยิกสีแดงของเธอแดงไปมารอบไหล่ และ

มีความยินดีเขียนอยู่ทั่วไปหน้า “ว่าเราจะว่าไหมถ้าไรอันอยากมาที่นี่”

“ใช่ เธอรู้ได้...”

“จ่ายมา คาร์โลส” เธอหัวเราะพร้อมกับยื่นมือออกมา แอรอนวางแบงก์ยี่สิบสองสามใบใส่มือของเธอแล้วพึมพำบางอย่างเบาๆ ขณะที่เธอนับเงิน “เราได้ข่าวเรื่องงานปาร์ตี้นี้ และฉันคิดว่าเธอคงไม่ยากมีเช็กส์ตอนพวกปีหนึ่งกำลังนับเงินกันอยู่ตรงอีกฝั่งของประตูหรือก เดี่ยวพวกเราจะออกไปที่นั่นกัน”

บ้านของเราเป็นหนึ่งในของขวัญ *ยกโทษให้พ่อเถอะ* จากพ่อของ แอรอน หลังจากที่เขามีความสัมพันธ์ลับๆ กับเลขาฯ หรือก่อนที่เขาจะตัดสินใจมีเช็กส์กับนักออกแบบภายใน เมเปิดทาวเวอร์เป็นตึกคอนโดสวางงามอยู่ติดกับรั้วมหาวิทยาลัย ที่นี้มีทิวทัศน์น่ามองและมีแสงธรรมชาติส่องเข้ามามากมาย

อาคารนี้ไม่ได้เป็นที่พักสำหรับนักศึกษาโดยเฉพาะ มันจึงเป็นสถานที่เงียบสงบเหมาะกับการอยู่อาศัย แต่ก็ยังอยู่ใกล้พอที่จะทำให้การโต้เถียงกลับจากงานปาร์ตี้นี้เป็นเรื่องง่าย

เราไม่ควรไปงานปาร์ตี้นี้ แต่สิ่งที่โค้ชไม่รู้ก็ยอมจะไม่ทำให้โค้ชหัวเสียใช่ไหมล่ะ

ฉันดูโลลาลองชุดไปสับชุดแล้ว ตอนที่ไรอันส่งข้อความมาบอกว่าเขากำลังจะขึ้นมาทำให้ฉันมีข้ออ้างที่จะทิ้งเธอกับชุดกระโปรงดำอีกสิบชุดที่เกือบจะเหมือนกันหมดของเธอเอาไว้

ความรู้สึกปั่นป่วนที่ฉันรู้สึกเวลามีคนเคาะประตู และรู้ว่าไรอันอยู่อีกฝั่งหนึ่งเป็นความรู้สึกที่แปลกสำหรับฉันในตอนแรก แต่พอมาถึงตอนนี้แล้วมันก็น่ารักดี

ตัวเขาใหญ่แทบคับประตูตอนฉันเปิดประตูให้เขาเข้ามา ผมสืบลอนด์ยุงเหยิงของไรอันยังขึ้นอยู่ ตัวเขามีกลิ้นคล้ายสัมผัสกับกลิ่นบางอย่างที่ฉันไม่ค่อยแน่ใจ แต่มันก็ช่วยให้ฉันผ่อนคลายได้อย่างประหลาด เขาก็มลงมาหาฉันริมฝีปากของเขาสัมผัสแก้มของฉันเบาๆ “สวัสดี คนสวย”

เขายืนดูขนมที่ยื่นกรานว่าจะเอามาฝากเสมอ เพราะเห็นได้ชัดมากกว่าฉัน

กินไม่พอ และไม่มื่อะไรอร่อยๆ ให้เขากินเวลามาที่นี่ ไรอันกินมากกว่าทุกคนที่ฉันรู้จัก และของดีในแบบของเขาก็เป็นอะไรที่เต็มไปด้วยน้ำตาล

เพราะอะไรไม่รู้ แอรอนและโลกกำลังเฝ้ามองเราจากห้องนั่งเล่นเหมือนพวกเขาไม่เคยเห็นมนุษย์คนอื่นมาก่อน ไรอันหัวเราะเมื่อเห็นพวกเขา โชคดีที่ตอนนี้เขาคุ่นเคยกับพฤติกรรมพิลึกๆ ของเพื่อนฉันแล้ว เขาทักทายทั้งคู่เบาๆ ว่า “สวัสดี” ขณะที่ฉันพาเขาไปยังห้องนอน

“เฮ้ รอธเวล” โลก่าตะโกนเมื่อเราเดินไปถึงประตูห้องฉัน

เขาปล่อยมือฉันแล้วหันกลับมามองเธอ “ว่าไง”

เธอเอนตัวพิงผนังโซฟา ฉันรู้ได้ทันทีจากสีหน้าซุกซนของเธอว่าฉันต้องไม่ชอบสิ่งที่เธอพูดแน่ๆ

“ในเมื่อห้องนอนของฉันอยู่ข้างห้องของสตาสซี และฉันต้องทนฟังเสียงครางกับเสียงไซนายตบกันทั้งคืน” ฉันเบิกตากว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ฉันขอรหัสห้องนายหน่อยได้ไหม จะได้ไม่ต้องไปแย่งชิงห้องน้ำรวมเวลาไปงานปาร์ตี้ที่หอนาย”

เพื่อความปลอดภัย หอพักของมหาวิทยาลัยจะมีระบบล็อกอิเล็กทรอนิกส์ที่ประตูห้องนอน ห้องของไรอันมีห้องน้ำส่วนตัว ดังนั้นคำขอของโลจึงเป็นความคิดที่ดี เนื่องจากการต่อคิวเข้าห้องน้ำจะแปลกๆ ตอนที่คนเริ่มเมากันมากขึ้น

แต่เธอต้องปรับวิธีพูดหน่อยนะ

“แน่นอน แต่ฉันจะส่งข้อความให้เธอ แต่ห้ามมาคั่นข้าวของฉันนะมิทเซล ฉันจะรู้แน่ถ้าเธอทำ”

เธอชูสัญลักษณ์สันติภาพ “ด้วยเกียรติของลูกเสือ มีเช็กส์ให้สนุกนะ”

“พระเจ้า โลกัส” ฉันร้องเสียงดังขณะที่ลากไรอันเข้าไปในห้องให้ห่างจากเธอ “ฉันขอโทษจริงๆ”

“ฉันชอบนะ เธอตลกดี” เขาหัวเราะเบาๆ สองมือประคองใบหน้าแล้วเอียงศีรษะของฉันขึ้นเพื่อจะได้จูบฉัน

เริ่มจากจุมพิตแผ่วเบา จากนั้นก็เร็วรี่ เมื่อลิ้นของเขาสัมผัสกับลิ้นของฉัน มือของเขาเคลื่อนไปตามร่างกายฉันเบาๆ จนกระทั่งถึงต้นขา เขากุมฉันพรวด

ขึ้นในคราวเดียว ขาของฉันพันรอบเอวของเขาโดยอัตโนมัติ ร่างกายของฉันตอบสนองอย่างคุ้นเคย หลังจากเขาทำแบบนี้มาแล้วหลายครั้ง

มีเสียงปึงนอกห้อง ฉันคิดว่าเพื่อน ๆ ของฉันกำลังจะออกจากบ้าน แต่ทุกครั้งที่ไรอันพรหมจุ่มพิตเร้าร้อนบนคอ มันก็ทำให้ฉันเสียวสมาธิ ฉันควรแอบฟังว่าพวกเขาออกไปแล้วจริงหรือเปล่า แต่จู่ๆ ความคิดนี้ก็ร่วงไปอยู่ลำดับท้ายสุดเมื่อไรอันวางฉันลงบนเตียงและป็นขึ้นมาคร่อมฉัน

“วันนี้เป็นยังไงบ้าง” เขาพิมพ์ข้างหูของฉัน

เขาทำอย่างนี้เสมอ จูบฉันอย่างสมบูรณ์แบบ วางตัวอยู่ตรงหว่างขาของฉัน ออกแรงมากพอจนทำฉันสะท้าน ทำให้ความคิดฉันกระเจิดกระเจิง แล้วถามเรื่องดาษตีน เช่น วันนี้เป็นยังไงบ้าง

วินาทีที่ฉันพยายามคิดหาคำตอบ นิ้วของเขาก็เลื่อนไปอยู่ใต้เสื้อยืดของฉัน เขาใช้จมูกไล่ไปตามแนวกรามโค้ง ผิวของฉันทุกตารางนิ้วรู้สึกเหมือนกำลังส่งเสียงดัง ทั้งที่เขายังไม่ได้ทำอะไรเลยด้วยซ้ำ “มัน เอ่อ เอ่อ ดินะ ฉันก็ เอ็ม สเกต”

เขาหัวเราะตัวสั่น “เธอก็ เอ็ม สเกตเธออ ฟังดูน่าสนใจนะ โหนลองเล่าให้ละเอียดกว่านี้ซิ อัลเลน”

ฉันเกลียดเขา เกลียดเขาจริงๆ

ฉันพิมพ์บางอย่างที่ปะติดปะต่อกันไม่ได้เกี่ยวกับน้ำแข็งและชาวรัสเซีย ขณะที่เขาถอดเสื้อผ้าของเราออกจนเราทั้งคู่เหลือแต่ชุดชั้นใน หุ่นของไรอันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่หากเทพเจ้ากรีกเห็นเข้าพวกเขาคงร้องไห้ ผิวสีแทนจากการไปพักร้อนในไมอามี และลำตัวที่มีกล้ามเนื้อหลายลูกเกินจะนับได้

ลิมเทพเจ้ากรีกไปเลย มันทำให้ฉันนี่ล่ะที่อยากจะร้องไห้

เขาจับกางเกงในตรงสะโพกของฉันแล้วรอนฉันพยักหน้า ก่อนจะค่อยๆ ดึงมันลงมาให้ขา โยนมันไปข้างหลัง และกางขาของฉันให้กว้าง

“สตาส”

“อะไรหรือ”

หน้าเขาอยู่ี่ตอนที่ถามว่า “โลล่าได้ยินเสียงไซฉันจริงเธอ”

บทที่ 2

เนรา

มีมืออยู่ใกล้ๆของผม ซึ่งไม่ใช่มือของผม

เธอกำลังหลับสนิทและกรนเสียงดัง มือของเธอโอบรอบเอวผมและสอดเข้าไปในขอบกางเกงบ็อกเซอร์ ผมค่อยๆ แกะมือของเธอออกและมองมัน เห็นเล็บปลอมยาว แหวนคาร์เทียร์ และนาฬิกาโรเล็กซ์ที่รัดอยู่บนข้อมือเรียวยาว

ใครวะ

แม้จะผ่านคืนแห่งเรื่องอะไรก็ไม่รู้มา แต่แม่สาวปริศนาคนนี้ก็ยังคงมีกลิ่นอายความแพง ปอยผมยาวสีบลอนด์ทองพาดไหล่ผมจากด้านหลังตรงที่เธอนอนอยู่

ผมไม่ควรไปงานปาร์ตี้เมื่อคืนนี้ แต่เบนจี้ ฮาร์ดิงและพวกนักบาสเกตบอลหัวนวลล่อมเก่งซะมิด แม้ผมจะชอบจัดงานปาร์ตี้ แต่ก็ไม่มีอะไรที่ดีไปกว่าการไปปาร์ตี้ข้างนอกและกลับมาที่บ้านอันเจียบสงบที่ไม่ได้เต็มไปด้วยขยะ

ยกเว้นแต่ว่า คุณไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องวุ่นวายแบบนี้ แบบที่มีผู้หญิงนอนอยู่บนเตียง และคุณจำไม่ได้เลยว่าเธอเป็นใคร

สมองส่วนสามัญสำนึกบอกให้ผมลองหันไปดูเธอ แต่สมองอีกส่วนที่จดจำการหาเรื่องใส่ตัวของผมได้ส่งเสียงเตือนมาว่า เจ้าเนท เจ้าข้าเมาสารเลว

สมองส่วนนั้นของผมกังวลอย่างจริงจังว่าผู้หญิงปริศนาคนนี้อาจเป็นน้องสาวของใครบางคน หรือที่แย่สุดๆ คือ เธออาจเป็นแม่ของใครบางคนก็ได้

“หยุดหยุดหยุดไปมาเสียที่ได้ไหม” แยกปริศนาตะคอก “พวกนักกีฬา

เฮงซวยนี่ชอบเป็นบ้าอะไรกันตั้งแต่เข้าตู่”

เสียงนั้น นุ่มนวล... เสียงที่ผมไม่อยากจะ

ตายท่า

ผมค่อยๆ พลิกตัวกลับไปเพื่อยืนยันความกลัวที่เลวร้ายที่สุด สิ่งนั้นก็คือ
ผมนอนกับคิตตี้ วินเซนต์

แล้วก็ จริงๆ ด้วย

เธอดูสงบดีตอนที่พยายามนอนต่อ โครงหน้าอ่อนโยนและบอบบาง ริมฝีปาก
ชมพูระเรื่อเม้มเล็กน้อย เห็นเธอดูสงบอย่างตอนนี้ เราจะไม่มีความรู้เลยว่ายายตัวร้าย
เจ้าอารมณ์นี่จะ-

“นายจะจ้องฉันเอาอะไร เนท” นั่นไง เธอลืมตาพริบ ทำเอาผมแทบแตก
เป็นเสี้ยวๆ ด้วยการมองแค่ปราดเดียว เธอนั้นมันโคตรเหมือนมังกรเลย

คิตตี้ วินเซนต์ เป็นตัวแทนความผิดพลาดของสาวร้ายวัยที่ถือบัตรเครดิต
ของพ่อ เธอเป็นสายพันธุ์ย่อยของผู้หญิงในยูซีเอ็มเอชที่ผมบังเอิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ความเชี่ยวชาญที่ผมได้มาจากการมีเซ็กส์กับพวกเธอแทบทุกคน

แต่ยกเว้นคนนี้

ผมไม่ควรทำแบบนั้นกับเธอคนนี้

รูปร่างหน้าตาของเธอไม่มีอะไรผิดปกติหรอก พุดตามตรง คิตตี้โคตรสวย
เลย เพียงแต่เธอดันเป็นมนุษย์ที่แย่มาก

“เธอโอเคไหม” ผมถามด้วยความระมัดระวัง “ต้องการอะไรไหม”

“ฉันต้องการให้นายหยุดจ้องฉันเหมือนชีวิตนี้ไม่เคยเห็นผู้หญิงเปลือยอยู่
บนเตียงมาก่อน” เธอสวนกลับและถอยออกไปพิงหัวเตียง “เราทั้งคู่ต่างก็รู้ว่านาย
เคย และตอนนี้กำลังทำให้ฉันขุ่นลุก”

“ฉันตกใจนะ คิท ฉันท้อ จ้าไม่ได้เลยว่าเรื่องนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร...”

ผมจำได้แค่ว่าอยู่ในงานปาร์ตี้ และพยายามติดต่อเบอร์โทรศัพท์ของ
ซัมเมอร์ คาสติโล-เวสต์ แต่น่าเสียดายที่เธอปฏิเสธรัวๆ ผมจำได้ว่าเล่นเบียร์ปอง
กับแดนนี่ อะดิลิกี้แล้วแพ้ ซึ่งเป็นส่วนที่ผมไม่อยากจะจำ แต่ผมก็ยังจำไม่ได้อยู่ที่

ว่าเรื่องคิดดีนี่มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

“โอ้ ดายห้า เดียวก่อน เธอไม่ได้กำลังคบกับแดนนี่อยู่หรือเธอ?”

เธอกลอกตาสีฟ้าและเอื้อมไปหยิบกระเป๋าเงินที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง สบถออกมาเมื่อพบว่าโทรศัพท์แบตฯ หมด เธอปิดเส้นผมออกจากใบหน้า แล้วในที่สุดเธอก็หันมามอง ผมไม่เคยรู้จักผู้หญิงคนไหนที่ดูหงุดหงิดกับการมีอยู่ของผมได้ขนาดนี้ “เราเลิกกันแล้ว”

“อ้อ อ้อ มันแย่มาก ฉันเสียใจด้วยนะ มันเกิดอะไรขึ้นหรือ?”

ผมกำลังพยายามทำตัวเป็นเจ้าของบ้านที่สุภาพและมีน้ำใจอะไรทำนองนั้น แต่เธอกลับเลิกคิ้วที่สีกมาอย่างสมบูรณ์แบบใส่ผมและขมวดคิ้ว “นายจะสนทำไม”

ผมเกาแก้มอย่างประหม่าขณะพยายามคิดหาเหตุผล เธอพูดถูก ผมไม่สนใจ ผมแค่เกลียดคนนอกใจ นั่นจึงทำให้ผมตื่นตระหนก แต่ถ้าพวกเขาเลิกกันแล้ว ก็โอเค ไม่มีอะไรต้องกังวล “ฉันแค่อยากมีน้ำใจเท่านั้นเอง”

คิดดีเยี่ยมให้ผมแบบเสแสร้งที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา เธอเหวี่ยงขาลงจากเตียง สบัดกันเปลือยเปล่าไปทางห้องน้ำ มันยากที่จะจดจ่อกับความสวยของเธอ เพราะตอนที่เธอหันมามองอย่างเย็นซาเป็นครั้งสุดท้าย เธอทำหน้าที่บั้งใส่ผม “ถ้านายอยากทำตัวมีน้ำใจก็เรียกกูเบอร์รี่ให้ฉัน”

ขอบคุณพระเจ้า- “ได้เลย”

“เอาแบบพรีเมียมเท่านั้นนะเนท แต่มีคนเห็นฉันเดินออกจากที่นั่นก็แย่พอแล้ว อย่าทำให้ฉันต้องเจ็บใจที่ทำตัวราคาถูกรอีก”

เมื่อประตูห้องน้ำปิดปังและผมได้ยินเสียงเปิดฝักบัว ผมจึงรู้ว่า นี่ละ เวลาที่ผมจะตะโกนทุกคำสาปแช่งที่ผมรู้จักใส่หมอน

ผมกำลังยืนอยู่ที่ประตูหน้าต่างเพื่อดูคิดดีขึ้นรถกูเบอร์รี่ แน่นนอน ต้องแบบพรีเมียมไม่อย่างนั้นคุณเธออาจอับอายได้

ขณะเสยผมอย่างหงุดหงิด ผมก็ยังคิดไม่ออกเสียทีว่า เรื่องมันมาลงเอยแบบนี้ได้อย่างไร หลังจากที่ผมสาบานไว้ว่า ปีนี้จะต้องเป็นอะไรที่แตกต่าง

ผมจำได้ชัดเจนว่าพูดเรื่องนี้กับริอบบี้ เพื่อนสนิทของผม ระหว่างที่เราขับรถกลับจากโคโลราโดมาแคลิฟอร์เนีย ผมพูดไว้ว่าปีสุดท้ายจะต้องแตกต่างกันไปอย่างน้อยยี่สิบครั้ง ระหว่างการเดินทางสองวันที่มีกาแพเป็นเชื้อเพลิง

แต่ผมทนได้แค่สามสัปดาห์

ผมถูกลากออกจากงานปาร์ตี้สมน้ำหน้าที่กำลังจัดอยู่ในหัวตัวเองเพราะเสียงพึมพำจากข้างหลัง ริอบบี้และเพื่อนร่วมห้องคนอื่นๆ ของผม เจเจและเฮนรี่ ต่างก็นั่งกันอยู่ในห้องนั่งเล่น กำลังจิบกาแพเหมือนพิธีกรจากรายการเดอะวิว*

“แหม แหม” ริอบบี้พูดด้วยเสียงเยาะเย้ย “เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ว้ายังไง เจ้าหนู”

ริอบบี้ชอบป่วนผมแบบนี้มาตลอดตั้งแต่เราห้าขวบ พ่อของริอบบี้ซึ่งในอีกสิบหกปีต่อมา ผมก็ยังคงเรียกเขาว่า มร.เอช เป็นโค้ชทีมฮอกกี้น้ำแข็งท้องถิ่นของเราในอ็อกแลนด์ที่ที่เราเติบโตมา เราพบกันที่นั่นและกลายเป็นเพื่อนกัน และสำหรับผม เขากลายเป็นตัวป่วนขาประจำนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ผมทำเป็นไม่สนใจและเดินผ่านสายตาสอดรู้อุดเห็นไปยังห้องครัว รินกาแพให้ตัวเองแล้วชี้นิ้วให้เขาแทนคำตอบ

ขณะชดกาแพในเวลาประมาณสองวินาที ผมรู้สึกได้ว่าพวกเขายังมองผมอยู่ นี่เป็นเรื่องแย่ที่สุดในการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนร่วมทีม คือ ไม่มีอะไรเป็นความลับ

เจเจ ริอบบี้ และผมเป็นนักศึกษาปีสี่ที่อาศัยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เราอยู่หอพักนักศึกษาตอนปีหนึ่ง แต่เฮนรี่เป็นรุ่นน้องปีสองที่อยู่ทีมเดียวกันกับพวกเรา

เฮนรี่เล่นฮอกกี้อย่างเหลือเชื่อ แต่เขายังต้องพัฒนาเรื่องการรับมือกับแรงกดดันทางสังคมที่มาพร้อมกับการได้อยู่ในทีมกีฬากินดีหน่อย เขาเกลียดการใช้ชีวิตในหอพักและพยายามหาเพื่อนนอกทีม เราก็เลยชวนให้เขาย้ายมาที่นี้

เรามีห้องนอนว่างห้องหนึ่งเสมอเพราะโรงรถถูกดัดแปลงไปเป็นห้องนอนที่รถเข็นเข้าได้สำหรับริอบบี้ และเฮนรี่ก็รู้สึกซาบซึ้งมากกับคำชวนนี้

แม้จะเป็นเวลาสั้นๆ เพียงสามสัปดาห์ที่เขามาอยู่ที่นี่ เราก็ก็นึกว่าเขา

*รายการทอล์กโชว์ช่วงกลางวันของสถานีเอบีซี

ความมั่นใจมากขึ้น และอาจด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงไม่มีปัญหาในการช่วยเจจกับ ร็อบบี้ป่วนชีวิตผมอีกต่อไป

“คุณมีเซ็กส์กับคิตตี้ วินเซนต์ได้ยังไงนะ” เฮนรี่ถามข้ามขอบแก้วกาแฟ ของเขามา “เธอนิสัยไม่ค่อยดีด้วยซ้ำ”

ไอ้ใช่ เจ้าหนูไม่กลั่นกรองเลย

“ฉันจะแกล้งทำเป็นว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้นนะพวก ทางนั้นเองก็ไม่ได้ ตื่นเต้นอะไรกับมัน ส่วนฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลย ดังนั้นครั้งนี้ถือว่าไม่นับ” ผมยกไหล่ เดินไปที่ห้องนั่งเล่นแล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ยาว “แล้วนายสามคนปล่อยให้เรื่องนี้ เกิดขึ้นได้ยังไง”

ผมโตพอที่จะไม่โยนความผิดของตัวเองให้คนอื่นแล้วใช่ไหม แน่نون ใช่ แต่จะให้ผมหยุดพยายามไหม แน่نون ไม่

“ฉันพยายามห้ามไม่ให้นายออกไปกับเธอแล้วนะ ไอ้น้อง” เจจโกหก หน้าด้านๆ และยกมือขึ้นปิดโปมา “นายบอกว่าเธอตัวหอมและกันที่น่าจับดี แบบนี้ ฉันจะกล้าเข้าไปขวางทางนายกับรักแท้ได้ยังไง”

ผมตรงเสียงดังจนทำให้รู้สึกปวดหัวเล็กน้อย ถ้าเจเดนอ้างว่าเขาพยายาม ห้ามผมไม่ให้ออกมา นั่นแสดงว่าเขานี่ล่ะ ที่เป็นคนเรียกคูเปอร์และจับผมกับคิตตี้ ขึ้นรถด้วยตัวเอง

เจจเป็นลูกคนเดียวจากที่ไหนสักที่ในเนบราสก้า ดังนั้นการป่วนชีวิตคน รอบตัวจึงเป็นความบันเทิงเพียงอย่างเดียวเมื่อเขาโตขึ้น

ในเดือนมิถุนายน พ่อแม่ของเขามักจะมาเยี่ยม เพื่อที่พวกเขาจะได้มาร่วม งานแอลเอไพรด์กับพวกเรา เจจจะติดเข็มกลัดพันธมิตรธงแพนเซ็กซวล* อย่าง ภาครัฐมิ การที่พวกเขาพาพักที่บ้านเราทำให้ผมรู้จักพวกเขาดี ซึ่งมันทำให้ผมได้รู้ว่า พ่อของเจเจนั้นเหมือนกันกับเขาทุกประการ เหมือนจนผมคิดไม่ออกเลยว่า แม่ของเขารับมือกับการมีพวกเขาสองคนอยู่ในบ้านได้อย่างไร

*รักไม่เลือกเพศ

มิสซิสโจฮาลเป็นผู้หญิงมหัศจรรย์ที่มีความอดทนปานนักบุญ เธอมักจะเติมตู้เย็นของพวกเราจนเต็มด้วยเครื่องแกงและเครื่องเคียงต่างๆ ก่อนกลับไปแถมเธอยังมีรสนิยมด้านภาพยนตร์สยองขวัญที่น่าทึ่ง ทั้งหมดนั้นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมผมถึงรักเธอมาก

และเธออาจเป็นเหตุผลเดียวที่ผมยังไม่ฆ่าเจเดนในตอนนี้

รีอบบี้เคลื่อนรถเข็นมาข้างๆ และโอบแขนผม เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นการโอบเพื่อปลอบใจ “นายมุ่งมั่นกับการเรียนและฮอกกี้ได้นานกว่าที่ฉันคาด เอาละจัดการตัวเองซะ นายต้องขับรถพาพวกเราไปเรียน”

ผมไม่รู้ว่าตัวเองอยากเรียนอะไรเมื่อแม่เปิดฮิลล์ตอบรับผมเข้าเรียน ผมกำลังจะเรียนจบในเวลาอีกไม่ถึงปี และผมยังไม่แน่ใจว่าการเรียนเวชศาสตร์การกีฬาคือเป็นทางเลือกที่ถูกต้องหรือไม่

ผมถูกดึงเข้าทีมแวนคูเออร์ไวเปอร์สเมื่อเรียนจบมัธยมปลาย มันยากที่จะให้ความสำคัญกับการศึกษาเมื่อได้อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการได้เข้าเอ็นเอชแอล* นั้นเป็นความฝันของผมมาตั้งแต่เด็ก สิ่งที่ผมอยากทำคือเล่นฮอกกี้ แต่ผมก็รู้ดีด้วยว่าฮอกกี้มีเรื่องแยๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา แค่บาดเจ็บสาหัสหรือเกิดอุบัติเหตุอะไรสักอย่าง แค่นั้น แล้วอาชีพของเราก็จบเห่

แม้จะมีทีมในฝันรออยู่ทันทีที่เรียนจบ แต่ผมก็ยังหวังว่า*บางอย่าง*ที่ได้เรียนรู้ในช่วงสามปีที่ผ่านมายุ่งคองอยู่ในสมองบ้าง เพื่อให้รู้สึกได้ว่า แผนสำรองนั้นคุ้มค่า

พ่อไม่ชอบให้ผมไปเรียนมหาวิทยาลัยนอกรัฐ และยิ่งไม่ชอบเรื่องที่ผมเซ็นสัญญากับทีมฮอกกี้ ยิ่งทีมในแคนาดา ยิ่งไม่ต้องพูดถึง พ่ออยากให้ผมเรียนรัฐกิจของครอบครัว และกลับมาบริหารสกีรีสอร์ทต่อจากเขา จนกว่าผมจะแก่ผมเหมือนเขา แต่ความคิดที่ว่าผมจะกลายเป็นแบบพ่อ ก็เพียงพอแล้วที่จะเป็นแรงผลักดันให้ผมเดินหน้าและพุ่งสู่เป้าหมาย

*ชื่อลีกระดับประเทศของกีฬาฮอกกี้

ผมคงเรียนเรื่องโครงสร้างเซลล์ได้เข้าใจมากกว่านี้ถ้าไม่ต้องเหนื่อยจากการฝึกซ้อมตลอดเวลา นี่ยังไม่นับเรื่องที่ต้องช่วยแก้ปัญหาให้พวกเพื่อนร่วมทีมตัวป่วนด้วย ตอนที่เกร็ก เลวินสกีเรียนจบและส่งมอบตำแหน่งกับตันให้ผมเมื่อปีที่แล้ว เขาไม่ได้บอกให้ผมเตรียมใจเลยว่าจะต้องคอยดูแลใกล้ชิดขนาดไหนเพื่อ让他们เด็กโข่งพร้อมจะลงเล่น

รีอบบีมาช่วยผมเพราะเขาเป็นผู้ช่วยโค้ชฟอลส์กเนอร์ หลังเกิดอุบัติเหตุจากการเล่นสกีตอนมัธยมปลายปีสอง ขาของรีอบบีก็ขยับไม่ได้และต้องใช้รถเข็น เขาเลยเปลี่ยนความถนัดจากการตะโกนใส่ผมบนลานน้ำแข็ง มาเป็นการตะโกนจากขอบของสนามแข่งแทน

เขาไม่โปรดปรานอะไรมากไปกว่าการได้โบกคลิปบอร์ดขนาดใหญ่มาทางผม แล้วบอกให้ผมทำให้ดีกว่านี้ คนในทีมชอบที่ผมไม่หือกับรีอบบี เพราะเมื่อทุกความกดดันมาลงที่ผม พวกเขาก็อยู่ได้สบายขึ้น

วันเช่นวันนี้ นับเป็นตัวอย่างที่ดี ทุกวันศุกร์ เจจและผมจะต้องไปเรียนที่อาคารวิทยาศาสตร์ เราจึงมีธรรมเนียมที่จะผ่านร้านดังกินเพื่อกินโดนัทก่อนจะลากสังขารไปลานสเก็ตเพื่อฝึกซ้อม

ถึงมันจะเป็นแค่ความลับเล็กๆ น้อยๆ แต่เจจรู้ว่าถ้าเราถูกจับได้ ผมก็ต้องเป็นคนผิด เขาจึงพร้อมที่จะเสี่ยง และวิชาสุดท้ายของวันศุกร์ก็เป็นวิชาที่ผมชอบน้อยที่สุดในโลก ผมก็เลยไม่กลัวความเสี่ยงเช่นกัน

ผมกำลังโกฟิดเพลินๆ ขณะที่รอเจจอยู่นอกห้องแล็บ ตอนที่ไดยินเสียงเริงร่าของเขาดังขึ้น “กันเมาค้างของนายพร้อมจะโดนเตะหรือยัง”

“ไม่มีปัญหาอะไรที่เรนโบว์โดนัทแก้ไม่ได้ การขับแอลกอฮอล์ออกทางเหงื่อย่อมเป็นเรื่องดี มันจะช่วยให้ฉันสดชื่นคืนนี้”

เขาขมวดคิ้ว “นายพูดเรื่องอะไร ไม่ได้อ่านแฮตกลุ่มเหรอ”

ข้อความสุดท้ายที่ผมเห็นคือรีอบบีตัดสินใจว่าคืนนี้เราจะจัดงานปาร์ตี้ เรายังไม่มีแข่งไปอีกสองสัปดาห์ มันเลยเป็นธรรมเนียมของเราที่จะเริ่มฤดูกาลด้วยปาร์ตี้สักหนึ่งหรือห้ารอบ

วินาทีที่หีบโทรศัพท์ขี้นมา ผมถึงเห็นข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน

พักเบนนีส*

บ็อบบี้ ฮิวส์

ฉันกำลังจะตาย..

คริส ฮัดสัน

รีบเลย เพื่อน

ริอบบี้ แอมเล็ต

มาดื่มน้ำที่บ้านเราคืนนี้ไหม

บ็อบบี้ ฮิวส์

อย่างที่ไมเคิล สก็อตต์** ว่าไว้ ฉันพร้อมจะเจ็บอีกครั้งแล้ว

โจ คาร์เตอร์

ฉันจะเอากระดานรูเล็ตต์เตกัลไปด้วย

เฮนรี่ เกิร์นเนอร์

มีอีเมลจากพอลีกเนอร์บอกว่าไปที่ห้องรางวัลไม่ใช่ลานสเกต

เจเดน โจฮาล

อะไรนะ

เฮนรี่ เกิร์นเนอร์

ส่งมาเมื่อชั่วโมงก่อน

ห้องรางวัลเป็นห้องทำงานที่อยู่บริเวณส่วนกลางของอาคารกีฬา ส่วนใหญ่เราไม่ได้ใช้เวลาอยู่ที่นั่นมากนัก ยกเว้นแต่ตอนมีปัญหา พวกโค้ชมักจะทำงานนอกเวลาฝึกซ้อมและนอกเวลาแข่งขันที่นั่น ห้องนี้ยังเป็นสถานที่จัดงานตอนปลายปี ถ้ามีเหตุให้ถูกเรียกไปที่นั่น ก็มั่นใจได้เลยว่ามีคนสร้างปัญหาหนักมาก และผมก็หวังว่า มันคงจะไม่ใช้ตัวผมเอง

*Puck bunnies สแลงหมายถึง แฟนกีฬาออกกัผู้หญิงที่ชื่นชอบตัวผู้เล่นมากกว่าตัวกีฬา

**ตัวละครในซีรีส์เรื่อง The Office

“ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เจเจพูดขณะที่พวกเราขึ้นรถผม “รู้จักจอส มูนีย์ นักเบสบอลที่อยู่ห้องเดียวกับฉันไหม เขาบอกว่าการซ้อมของพวกเขาที่ถูกยกเลิกเหมือนกัน พวกเขาต้องไปที่ห้องรางวัล แต่ได้รับคำสั่งให้ไปซักว่าเราสามสิบนาที โคตรแปลกเลยอะ เพื่อน”

เพิ่งเปิดเทอมมาได้แค่สามสัปดาห์ เราจะเจอปัญหาได้สักแค่ไหนกันเชียว

เราเจอปัญหาหนักมาก

พอเดินผ่านประตู โค้ชไม่มองมาทางเราด้วยซ้ำ ครึ่งหนึ่งของทีมนั่งอยู่ตรงหน้าเขาเรียบร้อยแล้ว แต่ละคนมีสีหน้าเหมือนกันหมด เป็นสีหน้าที่ผมจำได้นั่นคือความกลัว เจเจนั่งลงข้างเฮนรี่ แล้วมองมาที่ผมด้วยแววตาที่บอกว่า *หาทางหนี้อยสิ กัปตัน*

นิล พอล็อกเนอร์ไม่ใช่คนที่คุณอยากจะไปมีเรื่องด้วย เขาเป็นแชมป์ถ้วยสแตนลีย์สามสมัยซ้อน ก่อนที่จะโดนคนขับรถขี่เม้าชนกระเด็นจากถนนจนแขนและขาขวาแตกละเอียด จบอาชีพในเอ็นเอชแอลของเขาทันที ผมดูเทปเกมเก่าๆ ของเขานับครั้งไม่ถ้วน เขาเคยเป็น—ไมลี ยังคงเป็น—คนที่โคตรน่ากลัว

ดังนั้น ความจริงที่ว่าเขานั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าทีม หน้าแดงเหมือนจะระเบิดแต่ไม่พูดอะไรเลย ทำให้ผมไม่รู้จักสู้หรือหนีดี แต่ทีมต้องการผม ผมจึงต้องเป็นคนที่ถูกถีบเข้าไปเหยียบแบบไม่เต็มใจ

“โค้ช พวกเราว—”

“ไปนั่งซะ ฮอว์กินส์”

“มี—”

“ฉันจะไม่พูดซ้ำ”

เมื่อกลับมาหาเพื่อนร่วมทีมในสภาพทางจุกจุก ตอนนี้องพวกเขาดูแย่ยิ่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก ผมคิดหัวแทบแตก พยายามคิดว่าเราไปทำอะไรไว้ เพราะไม่มีทางที่เขาจะโกรธเรื่องงานปาร์ตี้ในบ้านที่เราไปเมื่อคืนนี้

นอกจากเฮนรี่แล้ว นักเรียนรุ่นน้องส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย พวกเขา

ยังไม่โตพอที่จะดื่ม เราจึงไม่เชิญพวกเขาในงานปาร์ตี้ ผมไม่ได้บอกว่าพวกเขาจะไม่ไปมาแถวสมาคมชายล้วนแทนนะ แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ผมแล้วกันที่เป็นคนยกเบียร์ใส่มือรุ่นน้อง ในเมื่อผมควรจะเป็นผู้นำที่รับผิดชอบของพวกเขา

เมื่อใจและบ๊อบบี้มาถึงและนั่งลง ในที่สุดโค้ชก็ขยับ เอ่อ แค่พืดพืด แต่อย่างน้อยก็มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

“ตลอดสิบห้าปีที่มหาวิทยาลัยนี้ ฉันไม่เคยรู้สึกอายเท่าเมื่อเช้านี้เลย”

ฉิบหายแล้วไง

“ก่อนที่จะฉันจะพูดต่อ มีใครอยากจะทำอะไรไหม”

เขามองพวกเราทีละคนเหมือนกำลังรอให้ใครสักคนยื่นขึ้นและสารภาพ แต่ผมไม่รู้จริงๆ ว่าเราควรสารภาพอะไร ผมเคยเจอวลี *ฉันไม่เคยรู้สึกอายขนาดนี้* มาหลายครั้งแล้วตั้งแต่เข้าร่วมทีม มันเป็นวลีพิเศษของโค้ชฟอล์กเนอร์ แต่ผมก็ยังไม่เคยเห็นเขาดูโกรธขนาดนี้มาก่อน

โค้ชเอามือกอดอก เขาเอนหลังอยู่บนเก้าอี้แล้วส่ายหัว “เช้านี้ตอนฉันมาถึงสนาม มันพัง เอาละ ใครเป็นคนสร้างปัญหา”

วงการกีฬามหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยธรรมเนียมมากมาย ดีบ้าง แย่บ้าง แต่ถึงอย่างไร ธรรมเนียมก็คือธรรมเนียม เมเบิลฮิลส์เองก็ไม่แตกต่าง แลมกีฬาแต่ละประเภทก็ยังมีธรรมเนียมพิลึกๆ ของตัวเองที่สืบทอดกันมาทุกปี

ธรรมเนียมของพวกเราคือการแกล้ง แกล้งแบบเด็กๆ ไม่ยั้งคิด แกล้งกันเอง แกล้งทีมอื่น แกล้งคนเล่นกีฬาอื่น ผมเคยโดนฟอล์กเนอร์ด่าแบบนี้มามากพอแล้ว ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนผมรู้ว่าต้องไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นระหว่างที่ผมยังเป็นกัปตัน พวกหนุ่มๆ ที่มั่นใจในตัวเองมากเกินไปแข่งกันทำตัวโดดเด่น แข่งกับทุกคนไม่เว้นแม้แต่ตัวเอง จนเลยเถิดไปถึงจุดที่มหาวิทยาลัยต้องยื่นมือเข้ามาจัดการ ดังนั้น ถ้าสนามของเราพัง แสดงว่ามีคนไม่ฟังผม

ผมเคลื่อนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเพื่อนร่วมทีมให้ชัดขึ้น และใช้เวลาประมาณ 0.2 วินาทีที่จะสังเกตเห็นรัส นักศึกษาปีสองที่มาเล่นกับเราเมื่อปีที่แล้ว ตอนนี้เขาดูเหมือนคนเห็นผี

เสียงของฟอล์กเนอร์ดังขึ้นจนถึงจุดที่มันดังก้องไปทั่วทั้งห้อง “ผู้อำนวยการ
โกรธจัด! คณบดีโกรธจัด! แล้วฉันก็โคตรจะโกรธเลย! ฉันคิดว่าเรากำหนดขอบเขต
เรื่องการแก่งัดกันไว้สักระยะนี้ไว้แล้ว! พวกนายควรจะต้องเป็นลูกผู้ชาย! ไม่ใช่เด็ก!”

ผมอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่ปากกลับแห้งผาก ผมกระแอมในลำคอ
ซึ่งไม่ช่วยอะไร แต่มันก็ยังดึงดูดความสนใจของเขาได้ หลังจากจิบน้ำ ผมก็พูดออกมา
ได้ในที่สุด “เราอยู่ในขอบเขตแล้วครับ โค้ช เราไม่ได้ทำอะไรเลย”

“นั่นก็มีคนตัดสินใจทุบเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและระบบทำความเย็นโดยไม่คิด
อะไรเลยนั่นแหละ ลานน้ำแข็งของฉันกำลังจะกลายเป็นสระว่ายน้ำอยู่รอบมร่อ แล้ว
นายหวังจะให้ฉันเชื่อเธอว่า ไม้ตัวแสบอย่างพวกนายไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง”

นี่มันแย่จริงๆ

“ผู้อำนวยการจะเรียกประชุมนักกีฬาทุกคนภายในห้านาที เตรียมใจเอาไว้
สุภาพบุรุษ ฉันหวังว่าพวกนายจะไม่มีใครที่อยากเล่นฮอกกี้อีกเป็นอาชีพ”

เมื่อที่ผมบอกว่าฉิบหายซะไหม

บทที่ 3

อนาสตาเซีย

ตารางเวลาของฉันวุ่นวายไปหมด วุ่นวายแบบที่ไม่อาจแก้ไขได้ และฉันก็หงุดหงิดเป็นบ้า

นี่มันวันศุกร์ วันที่ทุกคนรอคอย แต่ความรู้สึกของฉันมันช่างตรงกันข้าม วันนี้ควรจะต้องเป็นวันที่ไร้ปัญหา วันที่ฉันตื่นขึ้นมาในอ้อมกอดของผู้ชายสุดหล่อ และทำตามแผนของทั้งวันที่ถูกวางไว้อย่างสมบูรณ์แบบ เข้ายิม ไปมหาวิทยาลัย ฝึกซ้อมกับแอรอน กินอาหารเย็น และสุดท้าย เดินร่ำให้เท่าเจ็บกันไปข้างหนึ่งในงานปาร์ตี้ที่ฟังดูสนุกสุดๆ

แถมฉันยังอาจมีทางเลือกที่จะไปเจอไรอัน และมีอะไรกันในขณะที่เขายังพอมีเวลา

แต่อีเมลโกรธเกรี้ยวแฝงความประชดประชันที่ฉันได้รับจากเดวิด สกินเนอร์ ผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาของเมเปิลฮิลล์ ดูจะไม่ได้สนอะไรกับตารางเวลาของฉันนัก และเขาต้องไม่สนใจเรื่องชีวิตเช็ลส์ของฉันอย่างแน่นอน

ทำไมเขาถึงยกเลิกการซ้อมของนักกีฬาทั้งหมดมหาวิทยาลัย และลากทุกคนมายังมุมที่เลวร้ายที่สุดของมหาวิทยาลัยกันนะ

อาคารหลังนี้เป็นแหล่งกบดานของโค้ชทุกคน เป็นที่ที่พวกเขาใช้วางแผนว่าจะทรมาณพวกเราอย่างไร เมื่อเช้านี้ ตอนฉันโพสตรูปที่เขียนไว้ว่า *มีความสุขกับที่ที่อยู่ตอนนี้* ฉันไม่รู้เลยว่าที่ที่ตัวเองจะไปอยู่คือแถวนักศึกษายาวเหยียดที่พยายาม

ต่อคิวกันเข้าไปในห้องรางวัล

ฉันจมอยู่กับความเกรี้ยวกราดที่เกือบจะทำให้ฉันฆ่าใครสักคนอยู่แล้ว ตอนที่ มีแขนล่ำๆ แข็งแรงสองข้างมาโอบรอบเอวฉันจากด้านหลัง ฉันรู้สึกได้ว่ามีริมฝีปาก และเบาๆ ที่กระหม่อม เมื่อรู้ว่าเป็นไรอัน ฉันจึงโผล่เข้าสู่อ้อมกอดและเงยหน้ามอง เขาขยับตัวมาจูบหน้าผากของฉัน และนั่นทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย “เฮ้ คนสวย”

“ฉันกำลังเครียด” ฉันบ่นและมองไปข้างหน้าเมื่อแถวที่ต่ออยู่ขยับ “เธอ กำลังแข่งคิว เดียวก็เดือดร้อนหรือก”

เขาจับไหล่ฉันและหมุนตัวให้หันไปหาเขา นิ้วยาวของไรอันดันใต้คางของ ฉันให้เสียงศีรษะขึ้นจนรับรู้ได้ถึงความสูงมึนทึมของเขา เมื่อฉันคิดว่าเขาน่ารักกว่านี้ ไม่ได้แล้ว เขาก็ปิดผมออกจากหน้าแล้วยิ้มให้ฉัน “เธอควบคุมแพลนเนอร์ สตาส ไม่ใช่แพลนเนอร์ควบคุมเธอ”

“เธอก็ยังแข่งคิวอยู่ดี”

เขาหัวเราะและยกไหล่ “ฉันบอกทุกคนที่ฉันเบียดเข้ามาว่าเธอมาจองที่ ให้ฉัน เอน่า วันนี้เธอโพสต์คำพูดสร้างแรงบันดาลใจมาหะอะไรบ้าง เราต้อง ทบทวนมันกันไหม”

ไรอันและฉันเริ่มคั่วกันเมื่อปีที่แล้วตอนเจอกันในงานปาร์ตี้และเป็นคู่เล่น เบียร์ป้องกัน แน่นนอนว่าเราชนะเพราะเราเป็นคนที่ดีอริ้นและชอบเอาชนะมากที่สุด ในรัศมีร้อยไมล์ของเมเปิลฮิลล์ วันรุ่งขึ้นเขาก็โผล่มาในดีเอ็ม* ของฉัน และล่อว่า เขาคาดไม่ถึงว่าคนที่เล่นเกมตี้มเหล่าอย่างเขาเป็นเอาตายขนาดนั้นจะชอบโพสต์ *เรื่องความรู้สึกเชิงบวก* ในหน้าโซเชียลมีเดีย

นับตั้งแต่นั้น เมื่อไรที่ฉันหงุดหงิดหรือเหนื่อยหน่าย เขาก็จะคอยเตือนฉัน ว่าฉันควรจะเป็นดังแสงตะวัน

อีตาบ้า

“ว่าไง” เขาถามและเดินนำฉันขณะที่เราขยับเข้าไปใกล้ทางเข้ามากขึ้น

*Direct Message กล่องข้อความในอินสตาแกรม

“มันเกี่ยวกับการหยุดเพื่อมีความสุขกับช่วงเวลาที่เรายุ่”

เขายิ้มกว้างเมื่อมั่นใจว่าล้อฉันได้สำเร็จ “โอเค ได้ ฉันทำตามข้อความนี้ได้ถึงมันจะแย่มากที่การข่มขืนถูกยกเลิก แต่ถ้าเธอมีความสุขกับช่วงเวลานี้ เธอก็ควรจะออกไปกับฉัน และฉันก็จะรู้สึกเยี่ยมมาก”

ฉันกอดอก พยายามอย่างเต็มที่ที่จะหุบยิ้ม และทำเป็นว่าเขาทำให้ฉันอารมณ์ดีไม่ได้ “อืม”

“โห ดุจง พระเจ้า ทันทิที่เราออกไปจากที่นี่ได้ ฉันจะพาเธอไปกินข้าว แล้วตอนเย็นเราก็จะไปปลดปล่อยพลังงานความเครียดทั้งหลายที่งานปาร์ตี้ช็อกกิ้งกัน”

“แล้วมีอะไรอีก” ฉันปล่อยให้เขาหมุนตัวฉันกลับเพราะเหลือคนในแถวอีกแค่ไม่กี่คน ฉันก็จะได้เข้าไปในห้องรางวัลเสียที

มือของเขาวางอยู่บนไหล่ของฉัน “แล้วฉันก็จะพาเธอกลับบ้าน และให้เธอบรรยายความเครียดที่เหลือใส่ร่างกายของฉัน”

“ด้วยไม่ใช่ไหม”

นิ้วของเขาค่อยๆ นวดตรงกล้ามเนื้อที่ตึงเครียดของฉัน นวดทุกจุดเป็นจังหวะขณะที่ฉันหมุนศีรษะจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง “แซบจริงๆ เธอจะแต่งตัวเป็นฮาร์ลีย์ ควินน์* ด้วยหรือเปล่า”

เขาร้องเสียงดังตอนที่ข้อศอกของฉันถองซี่โครงของเขา นับว่าเป็นการเล่นละครที่ตลกมาก เพราะข้อศอกของฉันนี่ล่ะที่ควรจะเจ็บมากกว่า

หลังผ่านการรอคอยที่เหมือนยาวนานชั่วชีวิต ในที่สุดเราก็ผ่านเข้าสู่ห้องรางวัลได้ แต่แทนที่จะมีโต๊ะธรรมดา ในห้องกลับมีเก้าอี้เรียงกันเป็นแถวหันหน้าเข้าหาเวที

เกิดอะไรขึ้น

ไรอันไม่สนใจความกังวลของฉัน เขายืนยันให้ฉันมีความสุขกับช่วงเวลานั้น ซึ่งนั่นแปลว่า ฉันต้องถูกบังคับให้นั่งร่วมกับทีมบาสเกตบอล และถูกบีบอยู่ตรงกลาง

*Harley Quinn ตัวละครหญิงที่เป็นศัตรูของแบทแมน แต่งตัวจัดจ้าน มีพฤติกรรมประหลาดคาดเดาไม่ได้

ระหว่างไรอันกับเมสัน ไรท์ เพื่อนร่วมทีมของเขา ซึ่งมันทำให้ความสูงห้าฟุต สี่นิ้ว (ประมาณ 162 ซม.) ที่ฉันภูมิใจ กลายเป็นเหมือนเด็กทารกที่โตเกินวัยไปเลย

“เอาขนมไหม”

ฉันมองดูถุงเลย์ที่ยื่นมาได้จุก กลิ้นมันเหมือนรสบาร์บีคิวที่ไรอันรู้ว่าเป็นรสโปรดของฉัน “ไม่เอาละ ขอขอบคุณ”

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อค้นหาของในถุงที่กองอยู่ตรงเท้า ค่อยๆ ดึงถุงครอบครอบโดยไม่สนใจว่าทุกสายตากำลังมองมาที่เรา เขาทิ้งตัวกลับไปนั่งบนเก้าอี้ พร้อมกับถอนหายใจ และยื่นซองออกมา “แล้วคุกกี้ล่ะ”

“ไม่ละ ขอขอบคุณ ฉันไม่หิว” ฉันกำลังพยายามไม่ดึงความสนใจมาที่เราอีก แต่ก็ยากที่จะเมินความผิดหวังบนใบหน้าของเขาได้ “อย่ามองฉันแบบนั้น ใกล้แข่งรอบภูมิภาคแล้ว ฉันปล่อยให้น้ำหนักเพิ่มขึ้นไม่ได้”

ไรอันก้มตัวลงมาเพื่อให้ศีรษะของเราอยู่ในระดับเดียวกัน เขาโน้มตัวเข้ามาเพื่อคุยกับฉันสองคน ลมหายใจของเขาเด่นระริกไปทั่วผิวของฉัน ขณะที่ริมฝีปากของเขาเลื่อนมาอยู่ใต้ใบหูของฉัน มันทำให้ฉันขนลุก

“ในฐานะคนที่ได้อุ้มเธอบ่อยๆ ฉันว่าฉันมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะพูดแบบนี้ ถ้าไอ้โง่นั้นรับมือไม่ไหวเพราะน้ำหนักตัวของเธอเพิ่มขึ้นแค่สองสามปอนด์ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่ง เขาก็ไม่ควรจะเป็นคู่สเกตของเธอ”

“เราจะไม่คุยเรื่องนี้กันอีกแล้ว ไรอัน”

“สตา—” เขาทำท่าเหมือนจะพูดแล้วหยุดไป เมื่อผู้อำนวยการสกินเนอร์เดินขึ้นมาบนเวที ภายได้แสงสปอตไลต์เขาหันตามอง ไรอันนั่งตัวตรง วางมือลงบนต้นขาของฉันและบิบบะๆ “เราอาจต้องใช้ไม้ทีหลัง”

เสียงเปิดไมโครโฟนแหลมดังก้องไปทั่วห้อง ทำให้ทุกคนสะดุ้ง สกินเนอร์ขึ้นมาประจำตำแหน่งหลังไฟเดียม แต่เขาก็ยังไม่สามารถฝืนยิ้มได้

เขาดูแก่ลงไปมากตั้งแต่ฉันเจอเขาครั้งแรกตอนเข้ามาเรียนที่ยูซีเอ็มเอช ก่อนหน้านั้นเขาดูเป็นมิตรและกระตือรือร้น แต่ตอนนี้ท่าทีที่ไม่พอใจฉายชัดบนใบหน้า จนทำให้รอยย่นบนหน้าผากดูลึกลงไป เขาดูไม่ใช่คนเดิมเลย

“สวัสดีทุกคน ขอขอบคุณที่สละเวลาที่นี่ทั้งที่เป็นการแจ้งกะทันหัน ผมแน่ใจว่าทุกคนคงสงสัยว่าทำไมถึงต้องมา”

ฉันไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงแกล้งทำเป็นว่าในอีเมลไม่มีคำว่า *บังคับ* เป็นตัวพิมพ์ใหญ่และเป็นตัวหนาได้

สกินเนอร์ถอดเสื้อสูทออก แขนวมันไว้บนเก้าอี้ข้างตัว เขาถอนหายใจขณะที่หันกลับมามองเราทุกคนอีกครั้ง เขาเสยผมหยอกที่เริ่มบางซึ่งฉันسابานได้เลยว่ามันเคยดกดำตอนฉันอยู่ปีหนึ่ง

“การเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมักจะมาพร้อมความคาดหวังบางอย่าง มันอาจเล็กน้อย เพราะพวกคุณกำลังเริ่มต้นชีวิตในฐานะผู้ใหญ่ที่อยู่ไกลบ้าน” เขาถอนหายใจอีกครั้ง แสดงความเหนื่อยล้าออกมาอย่างชัดเจน “และยังมีเรื่องกีฬาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ความสมดุลก็จะยิ่งเปลี่ยนแปลง คุณต้องพยายามพัฒนาทักษะของตัวเองในขณะที่ต้องเผชิญหน้ากับประสบการณ์ชีวิตจริงในรั้วมหาวิทยาลัย”

แหม เหมือนดูถูกกันนิดๆ นะ ฉันเชื่อเลยว่าสุนทรพจน์สั้นๆ นี้ เขาให้เลขาเขียนให้และฝึกพูดหน้ากระแจแค่สองสามครั้ง ถ้าหากว่าโลอยู่ที่นี่ เธอคงวิจารณ์การแสดงของเขาละ

“พวกคุณบางคนก็สนุกกับประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยมากเกินไปหน่อย”
เข้า เรื่อง แล้ว

“ในช่วงห้าปีที่ผมดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายกีฬา ผมต้องรับมือกับเหตุการณ์ไร้สาระที่น่าจะหลีกเลี่ยงได้นับไม่ถ้วน บาร์ดีที่คุมไม่อยู่ ค่ายรักษาพยาบาลจากการที่นักศึกษาทำอะไรไม่ยั้งคิด การแก่งกันนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งครุฑโดยไม่ได้ตั้งใจ และ—”

เก้าอี้ของไมเคิล เฟลทเซอร์ครูดพื้นเสียงดังขณะที่เขาลุกขึ้นยืน

“คุณเฟลทเซอร์ เชิญนั่งก่อน”

เฟลทซ์ไม่สนใจเขา แต่ก้มตัวหยิบกระเป๋าของตัวเองขึ้นมา เขาเดินกระแทกไปยังทางออก ผลักประตูทั้งสองบานอย่างแรงแล้วออกจากห้องไป

ฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับฟุตบอลมากนัก แต่ใครๆ ก็บอกว่าเฟลทซ์เป็นกองหลัง

ที่ดีที่สุดเท่าที่มหาวิทยาลัยนี้เคยมีมา และแทบจะรับประกันได้เลยว่าเขาจะได้ตำแหน่งในลีกฟุตบอลเอ็นเอฟแอลเมื่อเรียนจบ

ที่สำคัญ เมื่อปีที่แล้ว เขาได้เป็นพ่อที่น่าภูมิใจของดिया ลูกสาวตัวน้อยกับพริซี แฟนสาวของเขา

พริซีเคยอยู่ในทีมสเกตต์ด้วยกันกับฉัน ก่อนที่เธอจะตั้งครรรภ์โดยไม่ได้ตั้งใจเมื่อตอนต้นปีสอง เมื่อฉันถามว่าเธอจะกลับมาเล่นอีกไหม เธอบอกว่ากระเพาะปัสสาวะของเธอไม่เหมือนเดิมแล้วหลังจากคลอดเด็กหนักเก้าปอนด์ออกมา และเธอไม่อยากฉี่รดบนน้ำแข็งต่อหน้าผู้ชม

พวกเขาอาศัยอยู่กับเพื่อนๆ ทุกคนผลัดกันดูแลลูกของพวกเขาเพื่อให้เพลทซ์และพริซีได้ไปเรียน การที่สกินเนอร์ยกตัวอย่างเรื่องของพวกเขามาใช้ต่าหานักศึกษาที่มีปัญหาจึงเป็นเรื่องน่าทึ่ง

ยี่สิบนาที่ผ่านไปและเขายังคงพูดต่อ ฉันซับโหลโรอันแล้วหันกลับตา ยอมรับคูกี้ที่เขาแอบยัดเข้ามาในมือ

“...สรุปก็คือ”

ในที่สุด

“นับจากนี้ไป เราจะไม่อดทนต่อการใช้สถานะของพวกคุณโดยมิชอบในมหาวิทยาลัยแห่งนี้”

ฉันรู้สึกเหมือนพลาดชิ้นส่วนสำคัญของปริศนานี้ไป เพราะแม้เขาจะพูดจายาวเหยียดและไม่ยอมจบ แต่ฉันก็ยังรู้สึกที่ว่าจะอะไรที่มันทำให้ตารางเวลาของฉันต้องมาสะดุดอย่างไรมารยาท

“สำหรับนักศึกษาปีสี่ที่หวังจะเข้าร่วมทีมนักกีฬาอาชีพในช่วงปลายปีการศึกษา คุณควรจดจำข้อความนี้ไว้ให้ดี”

โรอันหัวเราะเบาๆ อยู่ข้างฉัน และยัดคูกี้ชิ้นต่อไปเข้าปาก พอฉันอ้าปากจะถามว่ามีอะไรตกลงกัน เขาก็ยัดคูกี้อีกชิ้นเข้าปากฉัน และยิ้มเหมือนคนโง่เพราะฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกินมัน

ในที่สุดสกินเนอร์ก็หมดแรง เขาโน้มตัวพิงโพลีเอียมและห่อโหล “ผมไม่สนใจ

ว่าพวกคุณจะเก่งกันขนาดไหน แต่ถ้าคุณไม่ทำตามระเบียบ คุณจะถูกห้ามเล่น หลังจากนั้นผมขอให้ทีมสเกตและทีมฮอกกี้ถูกรอก่อน ส่วนคนอื่นออกไปได้”

โรอันคว่ำกระเป๋ากจากพื้นแล้วยืนขึ้น ยึดตัวและหาอย่างโอเวอร์เกินจริง “ฉันจะรอเธอข้างนอก ไปกินข้าวกันนะ”

ฉันพยักหน้าแล้วเขย่งปลายเท้าเพื่อเช็คเศษคุกกี้จากมุมปากของเขาด้วย นิ้วหัวแม่มือ “หวังว่าฉันจะใช้เวลาไม่นาน”

นอกจากพวกเราห้าสิบคน คนอื่นๆ เริ่มเดินออกจากห้อง มันทูน่าข้าวที่พวกเขาออกไปเร็วกว่าตอนเข้ามาห้าเท่า

เบรดีและพลัสเนอร์ ไค้ซทีมฮอกกี้น้ำแข็ง เดินขึ้นมาสวมทับกับผู้อำนวยการ สกินเนอร์บนเวที “ทุกคนเข้ามาใกล้ๆ หน่อย ผมเชื่อว่าผมจะได้โทรศัพท์แล้ว”

ขณะที่เราทุกคนเดินไปหน้าห้องตามคำสั่ง ฉันสังเกตเห็นแอร์อนดูหงุดหงิด อยู่ในกลุ่มคน จึงเดินไปข้างๆ เขา

“เธอโอเคไหม” ฉันถามเบาๆ ขณะที่เรานั่งตรงเก้าอี้แถวหน้า

“อืม”

ไม่ต้องเป็นอัจฉริยะมาจากไหนก็รู้ได้ทันทีว่าเขาอารมณ์ไม่ดี แต่เขาไม่พอใจฉัน ไม่ใช่สกินเนอร์ “เธอแน่ใจหรือ”

เขาเฝ้าปากแน่น และเขายังไม่ได้มองมาที่ฉันเลย “อืม”

สกินเนอร์ก้าวออกมาจากด้านหลังแทนแล้วเอามือชกกระเป๋ากางเกง กวาดตาที่เหนียวล้ามองพวกเราที่เหลือ “ผมจะรีบพูด หลังจากเรื่องที่ต้องขอเรียกว่าผลงานสุดห่วยครั้งมโหฬาร สนามที่สองจะใช้ไม่ได้ในอนาคตอันใกล้นี้”

ไอ้พระเจ้า-

“เรากำลังสอบสวนเพื่อดูว่าความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ต้องขอบอกว่า การซ่อมแซมจะมีความล่าช้าอย่างมาก เนื่องจากขาดแคลนชิ้นส่วน เฉพาะสำหรับอุปกรณ์ของเรา”

การได้รู้ความจริงไม่ใช่แค่สาดใส่ แต่มันทำเอาฉันจมไปเลย ทีมฮอกกี้นี้ชื่อเสียงด้านสร้างปัญหาให้ทีมคู่แข่งและพวกเดียวกันตามปกติ การผลิตเด็กหนุ่ม

ฐานะดี แต่นิสัยเสียเข้าที่มออกก็เป็นอุตสาหกรรมที่เจริญรุ่งเรืองในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และฉันพนันได้เลยว่าหนึ่งในพวกเขานี้แหละเป็นตัวการ

“สำหรับพวกคุณ เรื่องนี้หมายความว่า” สกินเนอร์ก็กล่าวต่อ “พวกคุณจะต้องใช้ลานน้ำแข็งร่วมกันจนกว่าการซ่อมแซมจะเสร็จสมบูรณ์ และผมคาดหวังให้คุณทุกคนร่วมมือกันเพื่อผ่านสถานการณ์นี้ไปได้”

เหมือนเขารู้ว่าจะมีคำถามมากมายพุ่งใส่ เขาเลยพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ใช่เราจริงๆ ด้วยการแผ่นหนังในทันที เขายังไม่ทันลงจากเวที ฉันก็พุ่งไปหาโค้ชเบรดี

“เรามีแข่งระดับภูมิภาคในอีกห้าสัปดาห์นะคะ!”

“ฉันรู้เรื่องตารางแข่งขันของคุณดี อนาคตเอเชีย” โค้ชเบรดีพูดเสียงเนิบแล้วโบกมือไล่รุ่นน้องบางคนออกไปตอนพวกเขาพยายามรุมล้อมเข้ามา ขณะที่ฉันจวนจะสติแตก “เราไม่มีทางเลือกอื่น ดังนั้นอารมณ์เสียไปก็เปล่าประโยชน์”

เขาพูดจริงหรือ “เราจะผ่านเข้ารอบได้ยังไงคะ ถ้าฝึกไม่ได้”

ห่างออกไปสิบฟุต โค้ชฟอล์กเนอร์ถูกขนาบด้วยทีมของเขาเอง ฉันจินตนาการว่าเขาคงกำลังบอกปิดความกังวลของลูกทีมแบบเดียวกัน แต่ก็ใช่ว่าฉันจะสนใจ เห็นได้ชัดว่าพวกนั้นเป็นคนก่อเรื่อง และตอนนี้พวกเราคือคนที่ช่วย

ฉันพยายามจะไม่คิดว่ามันเป็นหายนะ ไม่ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ จดจ่อกับลมหายใจเข้าออก และไม่แหกปากอย่างไร้การควบคุม ในขณะที่ฟังเพื่อนร่วมทีมแสดงความกังวลแบบเดียวกัน เมื่อฉันหันกลับไปมองทีมออกก็ พวกเขาส่วนใหญ่ออกไปแล้ว มีผู้ชายคนหนึ่งกำลังคุยกับฟอล์กเนอร์ เขาคงรู้สึกได้ว่าฉันกำลังมองเขาอยู่ เพราะเขาสบตาฉัน และมองฉันด้วยสีหน้าแปลกๆ ซึ่งฉันคิดว่ามันเป็นสีหน้าที่เสแสร้งแกล้งทำเป็นสงสาร

พูดตามตรงนะ ให้หมอนั่นเก็บความเห็นใจจอมปลอมยัดตูดตัวเองไปเถอะ

“เราจะพูดเรื่องนี้กันอีกที่ตอนซ้อม สตาสซี” เบรดีกล่าว พร้อมยิ้มที่เกือบจะเป็นมิตรซึ่งเราไม่ได้เห็นกันบ่อยนัก “ไปสนุกกับคืนวันศุกร์เถอะ ไว้เจอเธอสองคนอีกที่วันจันทร์”

หลังจากการท้วงอีกนิดหน่อย ในที่สุดฉันก็ยอมฟังคำวิงวอนขอให้เลิกยุ่ง

กับเธอของเบรดี และยอมเดินไปที่ทางออก ฉันเดินลากเท้าตามหลังแอร์อน ตอนที่กำลังรู้สึกสงสารตัวเอง ฉันได้ยินเสียง “เฮ้” และรู้สึกว่ามือมาจับแขนของฉัน

นายคนช่างเห็นใจนี่เอง คิดดูสิ เขายังทำหน้าที่บูดเบี้ยวแสดงความเห็นใจอยู่อีก “ฟังนะ ฉันเสียใจ ฉันรู้ว่ามันแย่มากสำหรับพวกเราทุกคน ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้เรื่องนี้ง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้”

เขาปล่อยแขนของฉันแล้วถอยหลังไปหนึ่งก้าว ทำให้ฉันมีโอกาสได้มองเขาอย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก เขาสูงกว่าฉันอย่างน้อยหนึ่งฟุต ไหล่กว้าง กล้ามเนื้อหนาอัดแน่นเต็มแขนเสื้อเฮนลีย์ของเขา แม้จะมีโรทนต์ครีမ် แต่ก็ยังมองเห็นแนวกรามที่คมสันของเขาได้ ฉันกำลังพยายามนึกว่าเคยพบเขาที่ไหนมาก่อนเมื่อเขาเริ่มพูดอีกครั้ง

“ฉันรู้ว่าเธอคงจะเครียด แต่คืนนี้เราจะมีการดีกัน ถ้าเธออยากมา”

“แล้วนายคือ...” ฉันถาม พยายามทำให้เสียงให้เรียบ แต่ก็ยากที่จะไม่แอบรู้สึกสะใจเมื่อตัวของเขาลุกขึ้นในเสื้อยวีนาคี

เขาควบคุมตัวเองได้อย่างรวดเร็ว แว่วขาปรากฏวาบขึ้นในดวงตาสีน้ำตาลเข้ม “เนท ฮอว์กินส์ ฉันเป็นกัปตันทีมฮอกกี้” เขายื่นมือมาให้ฉันจับ แต่ฉันเหมินมันมองหน้าเขาแล้วถอดอก

“นายไม่ได้ฟังเหรอ สกินเนอร์บอกว่าจะไม่มีปาร์ตี้แล้ว” เขายกไหล่และเอื้อมมือไปถูหลังคอแบบเซินๆ “ถึงฉันจะห้ามยังไงคนก็จะมาอยู่ดี ฟังนะ ลองแวะมาหาเพื่อนมาด้วยก็ได้ มันคงจะดีถ้าเราเข้ากันได้ และฉันสาบานว่าเรามีเดกกีลาดีๆ ว่าแต่ เธอมีชื่อไหม”

ฉันไม่ยอมหลงไปกับใบหน้าที่หล่อๆ หรือแม้แต่ลัทธิขี้มน้อยๆ และโหนกแก้มคมสัน ยังไงเรื่องนี้ก็เป็นหายนะอยู่ดี “นายเจอคนไม่มีชื่อเยอะไหม”

ฉันประหลาดใจที่เขาเริ่มหัวเราะ เสียงดังท่วมที่ท่าแก้มของฉันแดง “โอเค ฉันเข้าใจเธอแล้ว”

ดวงตาของเขามองไปทางด้านหลังของฉันตอนที่มือเขาแตะมาบนไหล่ ฉันเงยหน้า นึกว่าจะเห็นไรอัน แต่กลับเจอแอร์อนแทน ฉันสลัดแขนของเขาออก เพราะ

ทำทางแบบนี้จะทำให้คนเข้าใจผิด คิดว่าเรากำลังเดดกัน ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้ ฉันยอม
กินรองเท้านะ คิดว่า “จะไปกันหรือยัง” เขาถามหัวงง

ฉันพยักหน้า มองเพื่อนร่วมลานสเกตคนใหม่เป็นครั้งสุดท้าย เขาไม่สนใจ
จะแนะนำตัวเองกับแอรอน แต่บ่อกปากบอกฉันว่า *อย่าลืมงานปาร์ตี้*

พระเจ้า โลก่าจะต้องชอบละครเรื่องนี้

บทที่ 4

แหราน

ทีมออกก็ทั้งทีมกรูกันผ่านประตูหน้าและมุ่งตรงไปยังตู้เหล้าทันที

ผมรอนจนกระทั่งรัสเซียเดินผ่านมาแล้วจับแขนหยุดเขาเอาไว้ “รหัสห้องฉันสามเก้าเก้าสาม”

เขาทำหน้าตกใจและผินหัวเราะแบบที่ดูประหม่าอย่างเห็นได้ชัด “คุณไม่ใช่สเปกผมนะ กัปตัน”

ผมกำมือแน่นขึ้นเมื่อเขาพยายามเดินเลี่ยงไปหาคนอื่นในทีมที่กำลังส่งเบียร์ต่อๆ กันไปในห้องนั่งเล่น “วันนี้มันยาวนานมากแล้ว อย่านำให้ฉันต้องทำแบบนี้ต่อหน้าคนทั้งทีม”

เขายอมแพ้ ไหล่ห่อลง เดินคอคดและกระเทิบเท้าไปทุกก้าวเหมือนเด็กดื้อ ผมว่าในทางเทคนิคแล้ว ตอนนี้เขาเป็นเด็กดื้อจริงๆ

การที่ต้องแบ่งกันใช้ลานน้ำแข็งกับนักกีฬาทีมอื่นก่อนเริ่มฤดูกาลถือเป็นฝันร้ายของการเตรียมการ ไม่ต้องพูดถึงความวุ่นวายตอนที่เรามีเกมในบ้าน *เซี่ยเอี้ย* ผมรู้สึกเหมือนจะเป็นไมเกรน นี่ขนาดยังไม่ได้จัดตารางกันเลยนะ

ตอนนั้นแม่สาวนักสเกตลีลาผมสีน้ำตาลอาละวาดยกใหญ่ ผมแปลกใจที่ไม่เห็นเส้นเลือดโป่งพองขึ้นมาจากหน้าผากของเธอตอนที่ได้ชบอกรเธอว่าอย่ากังวลเรื่องนี้ ผมพยายามแอบฟังเนียนๆ ซึ่งไม่ยากเลยเพราะเธอตะโกนเสียงดัง ผมเองก็อยากทำแบบเดียวกันกับเธอเมื่อได้ยินว่า “ไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น” เอาละ